

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2013. december

Adventszemle

VALAMI ÚJ
van készülőben

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

8

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Barát a lakónegyedből

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Eseménynaptár a 2014-es évről
- Nyugvóra tért

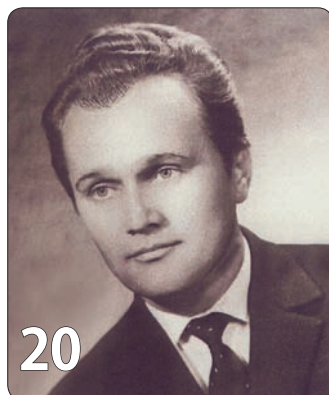
8 Alapcikk

Teodor Huțanu

Valami új van készülóban

11 Ismerjük meg adventista családunkat

- A mácsai gyülekezet
- Örményország

20

12 Riport

A Curierul Adventist szerkesztősége

Küldetés, megújulás és igazság

15 Adventista Teológiai Intézet

Emanuel Sălăgean

Az Adventista Teológiai Intézet diákjai könyv- evangélista szolgálatot végeztek Kanadában

16 Évforduló

Ében-Ézer

- *Leonida Ghioaldă*
„Labirint 90”
- *Valeriu Gherzan*
„Popa Tatu 90”

24

19 7 példázat titkai

Mezei Áron

Az Isten országáról szóló példázatok – 2. rész

20 Tapasztalat

Ioan Paraschiv

Egy törvénybíró megtérése

22 Esemény

Iosif Diaconu

„A szent brigád”

24 Jelenkori történelem

Gheorghe Modoran

A Securitate munkamódszerei

26

26 Missziónapló

Laura Vașe

„Ha egy lépést teszel Isten felé, Ő tízet tesz meg feléd!”

28 Bibliai prófécia

Laurențiu Moț

A nagy parázna sorsa (I)

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

Megszületett JÉZUS!

31 Szívtől szívnek

Szász Ernő

Újévköszöntő gondolatok

2013. december. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Georgeta Pîrlitu, Szász Ernő, Ștefan Tomoioga, Különleges munkatársak Romica Șirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu Fordította Papp Andrea Szerkesztette Bartha Sándor Tördelés Szöcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Barát a lakónegyedből

„És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk...,
aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Egy decemberi napon, az ünnepek előestéjén, amikor az emberek nagy része már családja körében ünnepelt, és csak néhány megkésített járókelő sietett befűtött otthonába, egy nagy üzlet előtt egy szegényesen öltözött, sovány gyerek nézte a gazdag kirakatot. Teste remegett a hidegtől, szeme azonban csillogott az örömtől, amint a csomagokkal és ajándékokkal megrakott vásárlókat figyelte. Örvendett egy olyan világ pompájának, amelyben neki soha nem volt része. Éppen zárás előtt néhány perccel egy hölgy állt meg mellette, és kedvesen megkérdezte:

– Mit csinálsz itt?

A gyermek, meglepődve azon, hogy valaki megszólította, válaszolt:

– Örülök az ajándékoknak amelyeket az emberek kapnak.

– Te nem kapsz ajándékot?

– Nem kapok.

– Miért?

– Azért, mert édesapám még kiskoromban meghalt, és nem volt alkalma elhozni hozzánk Jézust, hogy megbarátkozhassunk Vele. Így Ő nem tudja hol lakunk, hogy eljöhessen hozzánk.

– Értem. De én most megbarátkoztam veled. Megajándékozhatlak valamivel?

– Igen, mert most már ismerjük egymást.

A hölgy a kislíú kíséretében belépett a boltba. Tetőtől talpig felöltöztette és karjait megtöltötte ajándékkal, melyeket hazavihetett. Amikor elköszönt, a kislíú megfogta a kezét, és könnyes szemmel kérdezte.

– Mondd meg kérlek, te vagy Jézus?

A hölgy meglepetten válaszolt.

– Nem, nem vagyok Jézus.

– Nem vagy Jézus?

– Nem.

A gyermek, kis kezeivel még mindig a hölgy karjába kapaszkodva, könnytől csillogó szemecskéit rá függesztve, suttogva érdeklődött:

– De ki vagy?

– Egy keresztény.

A gyermek arca felderült, és örömujjongásban tört ki.

– Sejtettem én, hogy rokonok vagytok. Amikor édesanyám élt, megmondta, hogy Jézus el-

küldi majd valamelyik rokonát értem. Boldog vagyok, hogy találkozhattam veled. Mondj nekem valamit Róla.

A hölgy kézenfogta a gyermeket és egy kirakat elé húzta, melyben betlehemes játék volt kiállítva.

– Kedvesem. Az emberi történelem közepén egy betlehemi bölcsőben megjelent egy gyermek. Ő volt Jézus Krisztus, Isten Fia, Aki emberré lett. Ő az Egyedüli, az Egyetlen. Ő megmozgatta a világot úgy, ahogyan senki más nem tette, sem Előtte, sem Utána. Jézus a történelem legfontosabb alakja. Soha senkiről nem írtak annyit, mint Jézusról. Soha senkiről nem beszéltek annyit, mint Jézusról. Senkit nem gyűlöltek és nem szerettek jobban, senkit nem támadtak és nem dicsértek többet. Senkiről nem készült több műalkotás, több ének, több vers, több prédikáció, több zenemű, mint Róla. Jézus képét nem lehet többé kitörölni a föld történelméből. Jézus valódi Isten és valódi ember volt. Ő is elfáradt, mégis magához hívja azokat, akik megfáradtak és megterheltek, hogy nyugalmat adjon nekik. Ő is éhezett, ugyanakkor Ő az élet kenyere. Ő is szomjazott, mégis Ő az élet vize. Ő is küzdött a halállal, és ugyancsak Ő meggyógyította a beteget és enyhítette az emberek szenvedéseit. Őt is megkísértette Sátán, de felszabadította az embereket Sátán hatalma alól. Ő maga is imádkozott és meghallgatta mások imáit. Sírt a halottak sírjánál, és volt ereje feltámasztani a halottakat. Meghalt, de Ő az örök élet. Jézus Isten tökéletes embere és az ember tökéletes Istene.

– Asszonyom, szeretném látni a felnőtt Jézust, aki ajándékokat visz az Ő rokonainak!

A hölgy ránézett a gyermek örömtől sugárzó arcára és a táskájából elővett egy képet a Jó Pásztorról. A gyermek ránézett és tanácstalanul, de meglepetten válaszolta:

– Hiszen ez az ember segít engem mindig ott, a nyomortelepen. Biztosan ő az, mert ismerem.

– Valóban – csodálkozott a hölgy – hisz Ő az én szomszédom a gazdagok lakónegyedében.

Jézus valóban a mi lelki barátunk. Ott él szívünkben és otthonunkban. Az Ő rokonai vagyunk? Miénk lett az Ő születésének ajándéka? ■

Virgiliu Peicu
a Curierul Adventist
főszerkesztője.

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

A missziós év megnyitása

Bukarestben, az október 26-án, szombaton, a fővárosi advent közösség a missziós év megnyitására gyűlt össze. Az eseményt a lelkészek és a tagok is nagy érdeklődéssel várták. A cernicai Adventista Teológiai Intézet imaterme a legmegfelelőbb hely volt a résztvevők befogadására.

Az előttünk álló missziós év néhány, valóban nagyszabású tervezet végrehajtását állítja elénk Bukarestben. Megemlíthjük például azt a dohányzásleszoktató programot, amely megfelelő támogatási és gyakorlati keretet nyújt a leszokni óhajtó dohányosok számára. A „Kelj fel és járj” tervezet a mozgáskorlátozott személyeket célozza meg és egyre fontosabb helyet tölt be a bukaresti missziós célkitűzések napirendjében. Egy másik

program a Titan parkban felépítendő „Bibliai falu” terve. A bibliai Őszövetés és Újszövetség környezetét óhajtják megjeleníteni, hogy ennek segítségével minél több embert vonzzanak a Biblia közelébe, a Biblia világába való belépésre.

A következő év bizonyos missziós célkitűzései az egyház megerősítését és épülését célozzák meg. Megemlíthjük a „Jó dolog jónak lenni” elnevezésű programot, amely a közbenjáró ima gyakorlására szólítja fel a testvéreket. Ugyanakkor az Adventista Teológiai Intézet bibliai üzenet elmélyítését szolgáló tanulmányorozatot szervez a bukaresti gyülekezetek közreműködésével. Az Adventista Médiaközpont csatlakozik ezekhez a kezdeményezésekhez és

rendszeres találkozók szervez a Speranța TV és a Radio Vocea Speranței műsorvezetőivel és szerkesztőivel.

E remek tervek akkor válhatnak valóra, ha minden bukaresti adventista bekapcsolódik a munkába. Sose feledjük el, hogy Krisztus missziós céllal alapította az egyházat, és Isten minden gyermeke misszionárius kellene, hogy legyen.

Egyetemi évnnyitó Iași-ban

2013. október 26-án, egy aranylós őszi napon tartották meg az AMiCUS egyetemi évnnyitóját, a Iași-i Sărărie út, 127. szám alatt, a Hetednap Adventista gyülekezetben. Az esemény több okból is különlegesnek mondható: október 26-a a Teremtő által már a kezdet kezdetén megáldott és megszentelt szombatnapra esett, s ekkor az elsőéves diákokat Isten oltalmazó kezébe helyeztük. Ugyanakkor ez alkalommal ünnepeltük meg a romániai AMiCUS diákszövetség fennállásának 20. évfordulóját is.

Az ünnepély a „Nézzvén elváltozunk” jelige alatt zajlott, melynek mottójaként a 2Kor 3:18 versét választottuk: „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” Ez a szöveg a következő megbeszélendő kérdéseket vetette fel: „Készen vagy-e engedni Isten átváltoztató erejének?” és „Ki a te példaképed, kire tekintesz, hogy megváltozhass?”

A 26 évkezdő egyetemista elhatározta, hogy Istennek szenteli életét, és

engedi, hogy Ő végezze el bennük a szükséges változtatásokat: formálja át szemeiket, kezeiket, útjaikat, szívüket. Egyes diákok arra kérték Istent, hogy őrizze meg tisztá, józan látásukat, hogy lehessenek a kísértésekkel teli Egyiptom „diákjához” Józsefhez hasonlóak. Azért imádkoztak, hogy ugyanolyan szeretettel tekintsenek az emberekre, mint ahogyan azt a Megváltó is tette. Mások azt kérték, hogy gondolataikat, érzéseiket, egész szívüket ajánlják fel Istennek, hogy ne ismételhessék meg Salamon életútját, és ne járjanak a hiábavalóságok sivatagjában.

Annak érdekében, hogy könnyebben viseljék az otthon melegétől való

elszakadást, minden ifjút a helyi gyülekezet egy-egy családjának a figyelmébe ajánlottak, akik támogatják és bátorítják őket amikor magánnyal, az ismeretlenről való félelmekkel vagy más gondokkal küzdenek.

Az egyetemista élet nem csak előadások hallgatását, könyvtárba járást, bentlakást jelent, hanem odaadást, életörömet, az emberek iránt végzett szolgálatot is. Ezt bizonyították azok a diákok, akik az elmúlt húsz évben az AMiCUS elnöki tisztét töltötték be, mint például: Alina Morhan, Cosmin Vlahopol, Claudia Săndulache, Laurențiu Filomon, Cristina Delicote, Mădălina Teioșanu, Alexandra Gorbănescu, Alin Ionescu, Loredana Catrinescu és Cristina Chiriac.

Meghívunk, válasszátok ki bölcsen azt, amit szemléltek, mert ez alakítja majd a jellemeteket. Kívánunk egy sikerekben gazdag új tanévet, kitűnő osztályzatot megbocsátásból, szeretetből, önmegtartózkodásból és szolgálatból!

Anca Narcisa Adochiei, AMiCUS Iași

A Női Szolgálat Osztály vezetőinek országos értekezlete.....

2013. október 18. és 20. között zajlott Méhkertben a Női Szolgálat Osztály vezetőinek országos értekezlete. A találkozó címe és mottója segített még egyszer tudatosítani azt, hogy „Majdnem otthon” vagyunk. Mindenkihez szól az ünnepélyes meghívás: „Készülj az Isteneddal való találkozásra!”

A személyes felkészülés és a mások ilyen irányú megsegítése érdekében képezték ki ez alkalommal a nőtestvéreket a Leadership 1. program által. A szemináriumok nagy részét Heather Dawn Small testvérnő, a Generál Kon-

ferencia Női Szolgálat Osztályának vezetője mutatta be, aki az esemény különleges meghívottjaként vett részt a találkozón. Örömmel és lelkesedéssel határozta meg, hogy mi kellene, hogy jellemezze a földtörténet utolsó óráiban élő valódi vezetőket. Ez nem más, mint a teljes és mélységes odaadás. A megbeszélések után kialakították a helyi gyülekezetek szintjéhez igazodó, megfelelő és működőképes munkacsoportok és munkaszemlélet működési elvét annak érdekében, hogy ezek a kis csoportok sikeresen végezhesék a fele-

barátaink megmentésére irányuló küldetésüket.

Ugyancsak ezzel az alkalommal mutattak be egy missziós kézikönyvet, melynek teljes címe: „Az evangélizálás kézikönyve – a küldetés neked szól!” A Női Szolgálat Osztály egyik célkitűzése, hogy bátorítsa a nőtestvéreket az evangélium hirdetésére irányuló megfelelő munkamódszer megtalálásában. Különösképpen hangsúlyozták a kis csoportokban, a családi körben zajló missziós tevékenységeket. A vezetők egy része elhatározta, hogy felhasználja az „EgészségTEREMTŐ ötletek” című könyvet annak érdekében, hogy az egészségnevelő szemináriumok által barátaikat és szomszédaikat is elvezessék Krisztus megismerésére.

Hálásak vagyunk Istennek a lelkesedésért, amelyet ez alkalommal tapasztaltunk. Kívánjuk, hogy a Szentlélek erőteljes kiáradása és a gyülekezet többi osztályával való együttműködés által nemsokára hazaérjünk.

Teodora Goran,

a Női Szolgálat Osztály vezetője

Gyümölcstermő könyvevangelizálás.....

Szeptember 6. és 8. között zajlott a Könyvevangelisták Kongresszusa. Ez az alkalom valódi ünnepet jelentett, mivel az év missziós tevékenységét egy úrvacsorai alkalommal kötötték egybe. Az Igét Grig Leordean lelkész szölte. Ugyanekkor tartották meg a méhkeri imaház első keresztségi istentiszteletét is. Két fiatal hölgy adta át életét Krisztusnak: Cosmina Murgu és Vali

Bozocsa. Isten dicsőségére és a jelenlevők bátorítására megemlézték azokat a különleges eseményeket, amelyek mindezt lehetővé tették. A könyvekkel missziózó testvérek örömeire hangsúlyozták a „Valdens diák” program sikerességét és *A nagy küzdelem* című könyv fontosságát.

A keresztségi istentiszteleten a Viața și Sănătatea Könyvkiadó igazgatója, Pop

Iacob testvér hangsúlyozta a könyvek jelentőségét. Még egyszer megértettük a „vízbe vetett kenyér” fontosságát, mivel rengeteg éhező lélek részesül ennek áldásaiból. A könyvevangelisták által elvetett magvak idővel gyümölcsöt teremnek.

Mihai Goran,

könyvevangélista vezető

■ VILÁGEGYHÁZ

„A nagy küzdelem” elnevezésű terv minden elvárást felülmúlt.....

Szívem repes a boldogságtól és az Isten iránt érzett hálától azért a világszéles programért, amelyet *A nagy küzdelem* című könyvvel kapcsolatban 2012–2013-ra terveztünk. Történelmünk során nem volt még példa arra, hogy

ilyen nagy mennyiségű könyvet osszunk ki szerte a világon. Eredetileg az volt a célunk, hogy 50 millió példány kerüljön az emberek kezébe, én azonban titkon 100 millióért imádkoztam. Adjunk hálát Istennek, hogy eddig e

könyvnek különböző kiadásait összesen 140 millió példányban osztották szét, és a 2013-as év még nem ért véget.

Őszinte szívvel köszönöm a tagoknak és a gyülekezetek vezetőinek, hogy hűségesen bekapcsolódtak a munkába,

és terjesztették Isten írott szavát. Köszönöm a Generál Konferencia, az osztályok, az intézmények, az egyház minden szintjén működő szervezetek vezetőinek, hogy támogatták ezt a tervet. Különleges köszönettel tartozunk azoknak, akik lehetővé tették a terv gyakorlatba ültetését a Generál Konferencia és a világ többi egyházi fő-

rumának szintjén, akik egy csapatként dolgoztak ezen az Istentől megáldott terven.

Előretekintve elmondhatjuk, hogy az advent üzenet írott és elektronikus formái nagy erővel hirdetik Krisztus üzenetét, az Ő feddhetetlenségét, a mennyei Szentélyben végzett szolgálatát, a hármasszöveg üzenetét és az Ő közeli eljövételét!

Maranatha!

Ted N.C. Wilson,
a Hetednapos Adventista Egyház elnöke

A nagy küzdelem című könyv terjesztésének eredményei

Nem volt könnyű ennek a könyvnek a különböző nyelvekre fordítása. Nem volt könnyű, hogy pénzt találjanak a nyomtatásra és a nehezen elérhető területeken történő terjesztésre, de mindez már a múlté. Sikertelen, de nem azért, mert valaki hátulról siettetett, hanem azért, mert szeretnénk, hogy minden ember megismerje és megtapasztalja a Jézusba vetett reménység boldogságát, amelyet mi már magunkénak mondhatunk.

Három évvel ezelőtt a madagaszkári egyház vezetői arról beszélgettek, hogy be kellene zárniuk a helyi könyvkiadót, mivel veszteségesen működik és adósságai vannak. Amikor a kiadó elkezdett *A nagy küzdelem* terven dolgozni, az egység lelkiülete mozgósította szívüket, és újra odaszentelték életüket Isten szolgálatára. Több mint 300 000 könyvet nyomtattak ki és új felszerelés vásárlására is jutott elegendő pénzük. Ma, ott egy odaadó csoport dolgozik, és már nem gondolkodnak a kiadó bezárásán. Sokan ehhez hasonló változásokat tapasztaltunk meg, és hisszük, hogy közelebb vagyunk égi otthonunkhoz, mint ennek a tervnek a gyakorlatba ültetése előtt.

Mondjunk hálát Istennek mindazért, amit e terv kivitelezéséért tett, és hogy ez által megváltoztatta életünket.

A következő kimutatásban nyomon követhetjük *A nagy küzdelem* című könyv divíziónkénti elosztását.

Divízió	Kiosztott könyvek	Teljes változat	Rövidített változat	Fordítás	Kiosztott könyvek/ adventisták	Lakosság/ könyvek
Közép- és Kelet Afrika	8 000 000	100%	----	8	2,9	41
Inter-Európa	1 300 000	80%	20%	11	7,3	259
Euró-Ázsia	1 600 000	75%	25%	12	13,2	198
Közép-Amerika	3 000 000	100%	----	3	0,8	94
Észak-Amerika	12 000 000	70%	30%	4	10,5	29
Ázsia-Csendes-óceán	2 500 000	20%	80%	5	3,7	634
Dél-Amerika	87 000 000	---	100%	2	41	4
Dél-Csendes-óceán	560 000	---	100%	3	1,4	65
Dél-Afrika	10 000 000	---	100%	?	3,4	17
Dél-Ázsia	1 500 000	---	100%	14	0,9	861
Dél-Ázsia - Csendes-óceán	2 600 000	10%	90%	?	2,2	370
Transz-Európa	3 000 000	---	100%	20	36,2	67
Közép-Nyugat Afrika	7 500 000	50%	50%	5	8,6	49
Közép-Kelet és Észak Afrika	2 000	---	100%	1	63	248 057
ÖSSZESEN	140 562 000			88	8	50

A szerkesztőség megjegyzése: Romániában *A nagy küzdelem* című könyv több mint 800 000 példányát osztották ki, három változatban: teljes kiadásban; rövidített formában – *Földünk sorsa* címmel; és gyermekeknek szóló kiadásban – *Misi az kérdezi, miért?* címmel.

Forrás: Info Proiect Tragedia veacurilor, 2013. október 28.

■ ESEMÉNYNAPTÁR A 2014-ES ÉVRE*

Hónap	Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
március	28–29.	Humanitárius Börtönzolgálat Osztály találkozója	Méhkert	-----
április	10–12.	Vallásolimpiász	Méhkert	Magyarosi Barna, IED
	20–21.	Az Unió közgyűlése	Cernica	Bruno Vertallier, IED Gabriel Maurer, IED Norbert Zens, IED
május	17.	A Kommunikációs Osztály találkozója	Méhkert	Corrado Cozzi, IED
	20–21.	A Szombatiskolai Osztály Találkozója	Bukarest	Paolo Benini, IED
	31.	Lelkészképzés	Méhkert	Jiri Moskala, Andrews Egyetem
május	31.	100 éves a Curierul Adventist	-----	Román Unió
június	1–6.	Lelkészek találkozója	Egyházterületek	Mario Brito, IED
	25–28.	Önkéntesek Misszióiskolája	Méhkert	-----
július	14.	A Vallásszabadság Osztály találkozója	Méhkert	John Graz, Generál Konferencia
szeptember	26–27.	A Keresztény Sáfárság Osztály Találkozója	Cernica	Erika Puni, IED Paolo Benini, IED
október	3–5.	A Családi Osztály találkozója	Méhkert	Miguel Alemany, Montemorellos Egyetem Magyarosi Barna, IED
	24–26.	A Nevelés Osztály találkozója	Méhkert	Magyarosi Barna, IED
	24–26.	A Keresztény Sáfárság Osztály találkozója	Suceava	Paolo Benini, IED Corrado Cozzi, IED
november	23–24.	Költségvetési Bizottság	Bukarest	Bruno Vertallier, IED Gabriel Maurer, IED Norbert Zens, IED

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

** IED – Inter-Európai Divízió

■ NYUGVÓRA TÉRT

Olivia Şulea

Testvérnőnk 1955. április 11-én született a Maros megyei Dedrad helységben. 1971. július 27-én Titu Cazan lelkész keresztelte meg őt a brassói gyülekezetben. 1978. május 14-én kötött házasságot Şulea Ilie testvérrel, akivel halála napjáig élt szeretetben. Életé-

nek nagy részét a Maros megyei Batos helységben töltötte.

Jó hívő asszony volt, értékes keresztény tanításokat adott két gyermeke, Ilie és Olivia, valamint négy unokája, Alexandra, Andreea, Gabriel és Emanuel számára. Barátságos természetét minden ismerőse értékelte. Családja és gyülekezete számára több volt feleség-nél, édesanyánál, nagymamánál, húsé- ges testvérnél vagy diakónusnál. Igazi

barát volt. Életének utolsó két évét ne- héz betegségben töltötte, amely végül a 2013. szeptember 29-én bekövetke- zett halálához vezetett. A családjában és a gyülekezetében hagyott űrt az Úr második, dicsőséges eljövételének és a viszontlátásnak reménysége tölti be. Utolsó útjára Oltei Sabin, Miron Toma és Mărie Nicu lelkészek, valamint ro- konai, és ismerősei kísérték.

VALAMI ÚJ van készülőben

„Ímé, újat cselekszem. Most készül, avagy nem tudjátok még?
Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket” (Ésa 43:19)

Minden adventista valami újra vár. Az újdonságok akkor is aggasztóak, ha a hétköznapi hírei helyett inkább a Jelenések könyvét választjuk: „Jaj a föld és a tenger lakosainak. Mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van” (Jel 12:12). Az utolsó száz métereken futó ellenség támadásai egyre erőteljesebbek és kifinomultabbak. Az ördög győzelmeinek nyila nem egyszer fúródott szívünkbe, így már ösztönösen készülünk újabb támadására.

„Reménység a láthatáron”

Továbbgondolva a Cernicáról közvetített evangélicációs sorozat címét, kijelenthetjük, hogy most decemberben, profétikus szemléletünket valami új, egészséges és szép bekövetkeztének a reménysége egészíti ki. A megújulás, a reform és a küldetés a maradék számára sokkal többet jelent egyszerű délibábnál, még akkor is, ha ellenséges közegben várjuk ezek megjelenését. A nagy küzdelem magában hordozza a győzelem ígéretét. Nem lényegtelen az sem, hogy világszinten több mint 140 millió példányát osztották szét *A nagy küzdelem* című könyvnek, amelyből csak Romániában körülbelül 1 millió könyvről beszélhetünk.

Ésaiás próféta által Isten sok jó hírt közöl velünk: utak keletkeznek a pusztákban és vizek fakadnak az aszályos területeken. Azok számára, akik keserűséggel veszik tudomásul Laodicea sivatagos állapotát, a gondviselés két közbelépést is tartogat: utak és vizek. Ezek kapcsán azonnal nyitásra, felfrissülésre, felüdülésre, boldogságra, életerőre gondolunk.

Tudjuk azonban, hogy mindezek a Szentlélek kitöltésével együtt érkeznek, és a Szentlélek csak azokra száll le, akik szomjaznak jelenlétét. Több alkalommal is kezembe akadt a következő idézet: „Életük ügyeit maguk intézik. Ezért nem is akarják elfogadni és nem is kapják meg a mennyei ajándékot. Isten csak azoknak adja

Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak Istenre, akik éberrel figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándékaira. Ez a hit által igényelt, megígért áldás maga után von minden más áldást is. Krisztus az áldást kegyelmének a gazdagsága szerint adja nekünk. Kész arra, hogy minden lelket megáldjon szükségük és befogadóképességük szerint.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 672. old.).

Megváltoztathatjuk a gyülekezet kinézetét, lefesthetjük, tataroztathatjuk az imaházat, vonzó rendezvényeket szervezhetünk, azonban a teljes átalakuláshoz egészen át kell adnunk magunkat a Szentlélek munkájának, elsősorban saját, személyes életünket, majd családunkat, hogy ez által az egész gyülekezet megélhesse a várva várt megújulást és felüdülést.

A megújulás és a reform megvalósulása érdekében kigondolt legjobb módszerek és szándékok sem eredményeznek lényeges változást, ha nem jutunk el arra a pontra, hogy mint egyház, mint gyülekezet, kizárólagosan a Szentlélek erejétől függjünk. Ez a szép álom akkor válhat valóra, ha személyesen, őszintén és komolyan eldöntjük, hogy egész életünket a Szentlélek befolyása alá helyezzük.

A nyilvános bizonyágtevés, akármennyire ragyogó legyen is, egyszerű jelmondat marad, ha személyes életünket nem rendeljük alá Isten akaratának. A Generál Konferencia évenként megtartott bizottsági gyűlésének legutóbbi alkalmakor Ted Wilson testvér a következő kihívást intézte az egybegyűltekhez: „Vajon nem az történik, hogy a világnak teljesen mást üzenünk, mint amit szeretnénk? Tesszük ezt személyes internet-használatunk, televízió-nézésünk, öltözködésünk, zenehallgatásunk, és imádati formánk által.”

Itt van a dolgok nyitja

„Isten az Ige igazságai által nyilatkoztatta ki önmagát az embernek; és mindazokat, akik elfogadják ezeket az igazságokat, megvédi Sátán

Az ellenség tudja, hogy mire készülünk és értesíti a sötétség hadseregét: „Ezek az emberek azt szeretnék, ha történe valami új, és ha nem teszünk ellene, akkor eléri céljukat.” Azonban mi is tudjuk, hogy Sátán semmitől sem fél jobban, mint attól, hogy félretesszünk minden akadályt és kiáradhat a Szentlélek.

csalásaitól. Az igazság semmibevévése kaput tár olyan gonoszságok előtt, amelyek most nagymértékben terjednek a vallásos világban. Isten törvényének jellegét és fontosságát sokan szem elől tévesztették. E törvény jellegének, örökérvényűségének és kötelező voltának meg nem értése téves fogalmakat keltett a megtérésről és a megszentelődésről, és a kegyesség normájának leszállításához vezetett az egyházban. *Itt keresendő a titka annak, hogy korunk ébredéséből miért hiányzik Isten Lelke és ereje.* (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 465. old., utólagos kiemelés).

2013 októberében, a Generál Konferencia bizottságának éves gyűlésén különleges figyelmet szenteltek a 28 hitalapelv újrafogalmazására, megpróbáltak olyan nyelvezetet használni, amely hatékonyabban és világosabban közli a tartalmat és hangsúlyozza az eredeti adventista szempon-
tokat. Például: „Isten hat, szó szerinti nap alatt teremtette a világot”. Ilyen formában fogalmazták újra a teremtés hitalapelvének 6. pontját. Ez a folyamat 2015-ben, a Generál Konferencia gyűlésén leadott szavazással zárul majd le.

Ted Wilson testvér ez alkalomból komoly felhívást intézett az egybegyűltekhez: „Némelyek a gyülekezetben és a gyülekezeten kívül szeretnék megváltoztatni azokat a hitalapelveket, amelyekhez szentül ragaszkodunk. Ezek megváltoztatása a Hetednap Adventista Egyház jellegét alakítaná át. Miközben Krisztus igazságát hirdetjük azoknak, akik még nem ismerik azt, éberem kell örködnünk egyházunk felett és ne engedjük meg, hogy a világ beköltözzön gyülekezeteinkbe és semlegesítse annak küldetését.”

Miért késik a megújulás? Lehetséges, hogy egyházunk családi képe világviszonylatban jól mutat. A számok felfele ívelnek, hisz majdnem 18 millió adventista él a földön. Naponta átlagosan 3 052, óránként 127, percenként 2 keresztséget jegyzünk. A legtöbb keresztséget Indiában, Bangladesben, Zambiában és Ugandában tartják számon. A másik oldalon állnak a kiváltságos földrajzi fekvésű területek, melynek mi is része vagyunk. Bizonyított tény, hogy a jólét csökkenti a misszió erejét. „A jólét közepette leleselkedik a veszély... A szenvedés, a csapás fájdalmat okozhat, de a lelki életet leginkább a jólét veszélyezteti.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 59. old.).

Ron Clouzet a *Az adventizmus legnagyobb szükséglete* című könyvében élesen körvonalazza az egyház helyzetét: „A nyugati világ nagy részében kétségkívül hanyatló egyház lettünk.

A világi dolgok irányába tanúsított érdeklődésünk és valódi állapotunk megrögzött tagadása lelkiileg elsatnyult néppé tett bennünket, akik talentumokkal, képességekkel, a Jézusba vetett hit gazdag történetével rendelkezünk. Valóban végzetes betegségben szenvedünk, mégsem ismerjük fel állapotunkat. Olyan sokáig használtuk a gyógyszereket, hogy már nem is tudjuk milyen érzés egészségesnek lenni... Kétségbeesett szükségünk van lelki segítségre, hogy a Szentlélek keresztsége által felfedezzük Krisztus jellemét” (224. old).

Megújulás csak ima által

„Kérjétek és adatik néktek. Az ígélet feltétele a gyülekezet közös imája. Erre az imára nagyobb erejű választ kapunk, mint a személyes imára. A kapott erő a tagok egységével, Isten és egymás iránti szeretetük mértékével lesz arányos” (Ellen G. White: *Manuscript Release*, 9. köt., 303. old.).

Az ellenség tudja, hogy mire készülünk és figyelmezteti erre a sötétség erőit. A gonosz hadsereg is várja valami újnak a bekövetkezését. S ha mi nem teszünk valamit ennek érdekében, akkor eléri céljukat. Azonban mi is tudjuk, hogy Sátán semmitől sem fél jobban, mint attól, hogy Isten gyermekei félreteszik az akadályokat és helyet adnak a Szentlélek kiáradásának. Az örökkévalóság határánál állunk és ádáz a küzdelem. A Gecsemáné kertjében, a legsúlyosabb küzdelemben, megváltásunk Fejedelme ima által győzött. Mi sem győzhetünk másképp.

Teodor Huțanu
a romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke.

„A kétségbeesett idők kétségbeesett intézkedéseket igényelnek. A legkétségbeesettebb megnyilvánulás a buzgó ima. Eljön az idő, amikor lemondunk a hivataloskodásról, térdre esünk és könyörgünk a lehetetlenért. Eljön az idő, amikor minden hitünket össze kell szednünk és kiáltanunk kell, hogy hulljon eső az égből.” (Mark Baterson: *The Circle Maker*, 84. old.).

A Biblia arra bátorít, hogy imádkozzunk, mert Isten meghallgat bennünket és választ kapunk kérdéseinkre.

„Isten állja minden ígéletét. Bibliáddal a kezdedben mondd: ígéretedre hivatkozom: „Kérjétek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.” (...) Az ilyen imára Isten örömmel felel. Amikor buzgósággal és mélységes áhítattal Krisztus nevében imát rebegünk, ez az áhítat, amelyet Isten ébresztett, biztosítja a választ imánkra, – „véghetetlen bőséggel... feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20).” (Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 147. old.). Amikor valami újnak a bekövetkezését várjuk, mint például a hatásos és hatékony evangelizálást, a keresztségek számának növekedését, a dinamikus, életerős, zsúfolt összejöveteleket mi, Isten iránti szeretettől és a lelkek megmentésének vágyától buzgó hívők, ne gondoljuk azt, hogy ez mindenképp lehetetlen. Kapaszkodjunk teljes erőnkéből a kapott ígéletbe: „Ímé, újat cselekszem. Most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket” (Ésa 43:19). ■

A mácsai gyülekezet

A jelenvaló igazság világossága már a huszadik század első éveitől kezdve fénylett az Arad megyei Mácsa községben, pontosabban 1903 óta, amikor az egyik legismertebb, mácsai származású baptista lelkész, Gheorghe Crișan, elfogadta az advent igazságot és megkeresztelkedett. Néhány évvel később, 1906-ban két székudvari család, az Indricău és a Cazan család hozta közelebb Mácsához a szombat igazságát.

Az első mácsai lelkész Mateescu, majd J. Seefried testvérek voltak.

A községben 1910-ben tartották meg az első keresztségi istentiszteletet. Seefried testvér vezetése alatt Deac Gligor testvér házában szervezték meg az első csoportot, és őt bízták meg a presbiteri tisztséggel is. 1911. március 30-án aztán több baptista hívő is megkeresztelkedett. Ennek következtében alakult meg a mácsai gyülekezet. Eleinte a hívők házaiban gyűltek össze.

1928-ig a gyülekezetet a Cazan testvér által, az egyháznak adományozott kis házban működött.

1928-ban az Ardelean család egy telket adományozott a közösségnek, s itt épült fel az új imaház, melyet Herman Péter lelkész avatott fel. Az imaház épületének befejezésével egyidőben kórus is alakult a gyülekezetben.

Kis idő múlva a mácsai adventista gyülekezet a környék legjelentősebb adventista zenei központjává vált. A hívők a szomszédos helységekbe is ellátogattak, számos missziós, zenei programot szerveztek az advent üzenet terjesztése érdekében. A zenei élet egyre nagyobb fontossággal bírt a mácsai gyülekezetben, s így már 1949-ben megalakult a gyülekezet zenekara és 1961-ben a fúvószenekar is.

2011-ben ünnepelték a gyülekezet fennállásának 100. évfordulóját. Ekkor nyitotta meg kapuit a helység adventista óvodája és iskolája is, melyet Isten segítségével és a Bánáti Egyházterület támogatásával építettek. Kívánjuk, hogy Isten kegyelme az örökkévalóságig kísérje ezt a gyülekezetet.

Nădăban Ștefan, lelkész

Örményország

Az Örmény Köztársaság Európa és Ázsia észak-nyugati határán elterülő transz kaukázusi ország, Grúzia, Azerbajdzsán, Irán és Törökország között. A jelenkori Örményország csak egy kis részt foglal magába abból a hatalmas területből, amely egykor a civilizáció egyik kimagasló központjaként a Fekete-tengertől a Kaszpi-tengerig, a Földközi-tengertől az Urmia-tóig húzódott. Örményország volt az első keresztény ország, ahol már 301-ben államvallásként gyakorolták a kereszténységet, amikor Rómában Diokletianus császár még üldözte Krisztus követőit.

Napjainkban az ország területe 29743 km²-en fekszik, lakossága körülbelül 3 millió. Az Első Világháború idején a török hadsereg el akarta pusztítani az örmény nemzetet, ezért 1915–1920 között több mint 1 millió örményt gyilkoltak le. A lakosság nagy része keresztény, az Örmény Apostoli Egyház tagja.

Az első adventisták Stavropolból érkeztek a vidékre. Ezt a csoportot az Ararát-hegység környékéről száműzték hitük miatt. 1908 környékén már több kiscsoportot sikerült létrehozniuk. 1925-ben érkezett meg a jelenlegi fővárosba, Jerevánba, az első adventista misszionárius csoport,

akik megszervezték az első adventista gyülekezetet is.

Jelenleg Örményországban körülbelül 800 adventista tag tevékenykedik 18 gyülekezetben és 15 kiscsoportban.

2012-ben az Adventista Világrádió (AWR) két rádióadót is működésbe hozott az országban, egyet Jerevánban, egy másikat pedig Vandazorbán, felélesztve ez által az ateizmus felé hajló, elszegényedő, a keresztény családi értékeket egyre inkább feledni látszó társadalom reménységét. Az adventista rádióadó internetes oldalt is működtet, s így a világ minden táján élő örmények saját nyelvükön hallgathatják a lelki tanításokat. A felmérések szerint mintegy 4 millió örmény él az ország határain kívül.

Az adventista történelem feljegyzi Theodore Anthony és Zador Baharian nevét, akik Örményországból kivándorolva, elsőként vitték Törökországba az advent üzenetet. Ugyanakkor a romániai adventista történelemben is jelentős szerepe volt az örmény származású Toma Aslan családjának, illetve Arad Nurihania és Hrant Arteniannak is.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

Küldetés, megújulás és igazság

Az Unió Költségvetési Bizottságának gyűlése

Az őszi vége alkalmat nyújt egyházunknak állapotunk felmérésére és a visszatekintésre, de ugyanakkor a jövő terveinek kidolgozására is ez a legmegfelelőbb alkalom. A helyi gyülekezetek, az Egyházterület, az Unió, a Divízió és a Generál Konferencia, vagyis az egyház minden fóruma a Költségvetési Bizottság Gyűlésén határozza meg a következő év munkamódszereit és programját.

2013. november 17–18-án tartották meg a Román Unió Költségvetési Bizottságának a 2014-es év terveire vonatkozó gyűlését a cernicai Teológiai Intézetben. Ezen az ülésen részt vett az Unió Végrehajtó Bizottságának 27 tagja. A bizottság összetétele a következő: az unió elnöke, az unió titkára és az unió pénztárosa, az osztályok vezetői, az adventista intézmények igazgatói, a helyi egyházterületi elnökök és laikus tagok az ország különböző részéből. Ezt a bizottságot öt évenként választják meg az Unió Választási Közgyűlése alkalmával. A bizottság tagjai évente kétszer gyűlnek össze, őszi a Költségvetési Bizottság keretén belül, és tavasszal a Kiértékelő Bizottság gyűlésén.

Együtt a nyájjal

A lelki tanítást Gabriel Maurer testvér, az Inter-Európai Divízió titkára nyújtotta. Üzenetét 1Móz 33:14 verseire alapozta: „Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a jószág lépése szerint, amely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe.”

A pásztor feladata „a nyáj lépése szerint” haladni. Le kell mondania saját ritmusáról és a nyájhoz kell igazítania lépéseit. Minden pásztor példaképe Jézus Krisztus, a Jó Pásztor. Ő a „kapu”, amely a zöld legelőkhöz és az élet vízéhez vezet. A történelem során felbukkantak hamis pásztorok, akik megpróbálták ellopni a nyájat. Lusta, gondatlan pásztorok voltak ők. Voltak olyanok is, akik nem ismerték az utat. A juhok azonban mindig észlelték a különbséget. Csak azokat a pásztorokat követték, és csak azoknak engedelmeskedtek, akik a nagy Pásztorhoz hasonlítottak.

Éppen ezért hatalmas felelősség terhe nyomja azok vállát, akik a pásztor szerepének betöltésére hívtak el. A nyájjal együtt kell haladniuk, meg kell ismerniük a nyáj szükségleteit és nyugalmas vizekhez kell terelniük azt.

A számok hangja

A reggeli áhítat után minden osztályvezető és minden tisztségviselő bemutatta a 2013. január – szeptember időszakra vonatkozó jelentését, valamint a következő év célkitűzéseit. Teodor Huțanu testvér, az Unió elnöke olvasta fel az összesített jelentést, melynek teljes szövegét az

Taglétszám statisztika, 2013. január 1 – szeptember 30.

Egyházterület	Taglétszám 2013. jan. 1.	BEJÖTT			KIMENT			Különb- ség	Taglétszám 2013. szept. 30.	Növekedés százalékban
		Kereszttség / hitvallás	Ajánló- levél	Ajánló- levél	Elhunyt	Kizárt	Eltűnt			
Bánát	6 841	138	72	55	80	28	2	- 12	6 874	+ 0,48
Moldva	12 670	190	89	85	107	56		- 25	12 676	+ 0,05
Munténia	18 858	381	243	222	292	136	25		18 832	- 0,05
Olténia	11 533	212	128	127	170	83		- 15	11 478	- 0,48
Észak-Erdély	7 718	128	103	126	77	25		+ 1	7 722	+ 0,05
Dél-Erdély	9 206	171	66	53	87	37			9 266	+ 0,65
Összesen	66 826	1 220	701	668	813	340	27	- 51	66 848	+ 0,03

Adventszemle decemberi számának vezércikkében közöljük.

Őt követte az Unió titkárának, Ioan Cămpian-Tătar testvérnek a beszámolója. Annak ellenére, hogy az elmúlt években a számok nem örvendeztetek meg annyira, mint közvetlenül a forradalom utáni időszakban, mégis kijelenthetjük, hogy sok év elteltével most ismét növekedést mutatnak a statisztikák. Folyó év januárjához képest, 2013 szeptemberéig 22 taggal bővült az egyház. Ez a növekedés sajnos nem a keresztségek számának növekedését jelenti, amely ebben az évben csök-

kent, hanem annak tudható be, hogy az ajánlólevéllel kilépett tagok száma kisebb, mint azoké, akik ilyen módon csatlakoztak a gyülekezetekhez. Az alábbi táblázatban nyomon követhető a tagok létszámának nyilvántartása.

Miközben keresztség és hitvallás által új tagok lépnek egyházunk soraiba, aggasztóan magas azoknak a száma, akik kizárás miatt hagyják el a gyülekezeteket. 2013. szeptember 30-ig a növekedési arány 0,03%-os volt, a keresztség által bekövetkezett növekedés aránya pedig 1,82%-os, míg a kizárások aránya 0,50%.

Az istentiszteleten és a szombatiskolában résztvevők száma, 2012/2013-ban

Egyházterület	Taglétszám 2013. szept. 30.	Istentiszteleten résztvevők	Szombatiskolában résztvevők	Istentiszteleten résztvevők a taglétszámhoz képest (%)	Szombatiskolai résztvevők a taglétszámhoz képest (%)
Bánát	6 847/6 874	5 097/4 910	4 006/3 663	74/71	59/53
Moldva	12 662/12 647	10 261/10 296	9 463/9 348	81/81	75/74
Munténia	18 846/18 832	13 433/12 712	10 167/10 132	71/68	54/54
Olténia	11 559/11 478	9 090/8 806	8 377/7 499	79/77	72/65
Észak-Erdély	7 723/7 722	5 966/5 732	4 681/4 433	77/74	61/57
Dél-Erdély	9 178/9 266	7 394/7 021	5 380/5 403	80/76	59/58
Összesen	66 867/66 848	51 241/48 975	42 074/40 555	77/73	63/61

Egy másik fájdalmas valóság a tizenegyórás istentiszteleten és a szombatiskolában résztvevő személyek száma. Az elmúlt évhez képest az istentiszteleten a jelenlét érezhetően csökkent 77%-ról 73%-ra (a taglétszámhoz viszonyítva), és a szombatiskolában 63%-ról 61%-ra.

A csodatevő Isten

Amikor rátekinünk a Román Unió pénztárosának, Eduard Călugăru testvérnek a jelentésére, nem tehetünk mást, mint nyilvánvalóan elfogadni a csodatevő Isten közbelépését (Zsolt 72:18). Őt éve kezdődött a gazdasági válság. Ez alatt az idő alatt Isten támogatta a romániai és a világszéles adventista egyházat. Mindig közbelépett és a mű nem szenvedett anyagi hiányt.

A 2013-as év kimutatása a 2012-es évhez viszonyítva

2013-as
árfolyam

2012-es
árfolyam

Inflációs
ráta
2.50

EGYHÁZ- TERÜLET	2013				2012				2013 / 2012	
	TIZED		Éves átlag		TIZED		Éves átlag		NÖVEKEDÉS	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% felújított
BÁNÁT	3 992 431	905 313	581	132	3 630 834	821 456	530	120	110.0%	107.2%
MOLDVA	8 036 566	1 822 351	634	144	7 547 739	1 707 633	596	135	106.5%	103.8%
MUNTÉNIA	12 170 316	2 759 709	646	147	11 863 003	2 683 937	629	142	102.6%	100.0%
OLTÉNIA	6 111 175	1 385 754	532	121	5 746 629	1 300 142	497	112	106.3%	103.7%
ÉSZAK-ERDÉLY	3 668 584	831 878	475	108	3 286 463	743 544	425	96	111.6%	108.8%
DÉL-ERDÉLY	5 896 296	1 337 029	636	144	5 876 072	1 329 428	638	144	100.3%	97.8%
ÖSSZESEN	39 875 368	9 042 034	597	135	37 950 740	8 586 140	568	128	105.1%	102.4%

A fenti táblázatból láthatjuk, hogy 2013-ban a tizedfizetés mértéke 5,1%-kal nőtt az elmúlt év ugyanazon időszakához képest. Összesítve, a tized 1924628 lejrel nőtt, és amennyiben a 2,5%-os inflációs rátát is figyelembe vesszük, 2013-ban 2,4%-kal nőtt a begyűlt tized összege. A valutában mért értékek is ugyancsak 5,1%-os növekedést mutatnak, pontosabban 455895 euróval több tized gyűlt be, mint az előző évben.

A szombatiskolai adományok összege 2013. szeptember 30-ig 1910657 lejre tehető, ami 5%-kal, illetve 91130 lejrel, több mint 2012 szeptemberében.

A legnagyobb pénzüsszegekre az Adventista Médiaközpontnak volt szüksége. 2013. január – szeptember között az Unió 3810728 lejrel utalt át az Adventista Médiaközpontnak, melyből a Radio Vocea Speranței részére 315000 lej szántak. Ez az összeg nem tartalmazza a kívülről származó adományokat.

Ugyanakkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül a tagok hűségét, ami a tizedfizetést és az adományozást illeti, valamint a missziós tervekbe való bekapcsolódást. Kiemeljük ez alkalommal *A nagy küzdelem* című könyv kiosztásának támogatását. Áldjuk Istent segítségéért és gazdag áldásaiért!

Ünnepélyes pillanat

Az ülés alkalmával egy ünnepi és egyben megható eseményre is sor került. Már hosszú idő óta gyakorolják azt a szokást, hogy meghívják és köszönőlevéllel valamint emléktáblával tüntetik ki azokat a tagokat, akik saját kezdeményezésükből támogatták a romániai adventizmus ügyének fejlődését és előrehaladását. Ez alkalommal az egyik meghívott Costin Dinu orvos testvérünk volt, a Román Unió Egészségügyi Osztályának vezetője. Ő a Speranța televízió orvosi-egészségügyi műsorainak összeállításához járult hozzá. Az egyik ilyen, 2011-ben, a „Kezddj el élni” című evangélikációs program keretén belül bemutatott műsorát, 2012-ben az APTR is díjazta.

Ugyancsak meghívottak voltak Nicolae Dan testvér, a mezőmésesi Lifestyle Egészségközpont alapító orvosa, valamint Costel Iosub lelkésztestvér, a podiși központ igazgatója. Az adventizmus névjegykártyáját képezik e központokban zajló tevékenységek. Ezeket a programokat az országban és külföldön is egyaránt értékelik.

Dan testvér elmesélte, hogy olyan vendégek is vannak, akik már 50-szer látogattak vissza a központba és az idők során körülbelül 400 más személyt is a központhoz vezettek. Ez a két egészségközpont mindenféle beállítottságú ember felé közvetíti az advent üzenetét. Vendégeik voltak papok, tanárok, orvosok, ügyvédek, államtitkárok, nyugdíjasok, stb. Ők végérvényesen leküzdötték az adventista egyház ellenében táplált előítéleteiket. Testileg gyógyultak, új erőre kapva, felülvilágítva tértek haza otthonaikba, és minden ismerősüknek elmesélték csodálatos tapasztalataikat.

Egy másik meghívott Szentágotai Loránt orvos testvérünk volt, a kolozsvári „Theodora” idősotthon alapító tagja és elnöke. Szentágotai testvér 19 éve dolgozik megállás és szabadság nélkül azokért az idős betegekért, akik az öregotthonba kerülnek. Ez a hely azonban nem a haszontalan emberek utolsó éveinek átvészelésére szolgál. Itt ápolást és odafigyelést kapnak, felfedezik képességeiket azok, akiket talán már nem szeretnek embertársaik, ám Isten értékeli őket. Minden napot a reggeli áhítattal kezdenek és az esti áhítattal zárnak, s ezeken a személyzet és a betegek is egyaránt részt vesznek, annak ellenére, hogy csak néhányan adventisták közülük. „Istenben, valamint az ide beutalt idősök és betegek válaszaiban találtam a szükséges erőt a 19 évnyi folyamatos munkára” – vallotta Szentágotai testvér, aki néhány megható pillanatot is felelevenített az öregotthon életéből.

Ott fejezte be életét az idős Ungureanu testvér is, akit a kommunista rendszer ideje alatt elítéltek hitéért. Amikor érezte, hogy földi életének utolsó percei közelednek, megkérte a mellette álló Szentágotai testvért, hogy egy fél óra erejéig hagyja őt magára. „Szeretnék beszélgetni Atyámmal” – mondta Ungureanu testvér. Amikor Szentágotai testvér egy fél óra múlva visszatért, az idős úr imára kulcsolt kézzel feküdt mozdulatlanul. Íme, hogyan fogadják Isten gyermekei a halált.

A jövőbe tekintve

Az előttünk álló évre minden osztály több programot tervezett, melyek megvalósítását a Szentlélek vezetésére bízunk. A tervezés mellett azt kívánjuk, hogy 2014-ben valósuljon meg az egyház egyik legnagyobb óhaja, az hogy megújulás és reform következzen be sorainkban. Ez a terv nem a szervezéstől, sem az anyagi háttértől, hanem egyedül a tagok hajlandóságától függ. Attól hogy szenteljük oda magunkat, bánjuk meg és hagyjuk el bűneinket, és hirdessük a világnak azt a jó hírt, amelyben hiszünk. ■

Az Adventista Teológiai Intézet diákjai könyvevangélista szolgálatot végeztek Kanadában

Kétezerkilenc óta, a cernicai Adventista Teológiai Intézet több mint 50 diákja vett részt a kanadai „Canada Youth Challenge” elnevezésű könyvevangélista programban. Ez a nemzetközi ifjúsági program évente körülbelül 150, a föld minden tájáról származó fiatalt foglalkoztat. A könyvevangélistálás csak egyik része a CYC programnak, ugyanis emberi szükségletek kielégítését célzó egyéb tevékenységeket is magában foglal.

2013 nyarán 9 romániai diák (Benjamin Cincă, Robinson Dan, Abel Havresciuc, Novák Harold, Adrian Gherghița, Norbert Hirsan, Victor Ciubotaru, Adelin Bortiş és Silviu Dănăilă) vett részt a programban. Ők Toronto, Calgary, British Columbia, Montreal, Vancouver, Edmonton, Newfoundland és más kanadai városok körzetében dolgoztak. Az átélt tapasztalatok segítettek a fiatalok lelki fejlődését, a nemzetközi missziómunkával kapcsolatos helyes látásmód kialakítását, s emellett olyan barátságokat köthettek, amelyek az örökkévalóságban is fennmaradnak. Ez csak néhány példa azon rengeteg áldás közül, amelyekben azoknak volt része, akik úgy döntöttek, hogy egy másik földrészen munkálkodnak Istenért – vallották az ifjak.

„Immár második alkalommal vettem részt e programon – 2012 és 2013 nyarán –, és rájöttem, hogy ez nem könnyű munka. Komoly kihívásokkal és nehézségekkel kell szembenéznünk az ott eltöltött három hónap alatt. Tulajdonképpen minden reggel feltesszük magunknak a kérdést, hogy egyáltalán lépünk-e ki aznap a házból vagy sem. A nehéz pillanatokban segítségünkre vannak azok a pozitív tapasztalatok, amelyeket addig átéltünk. S miközben házról házra járva bekoportatunk az emberek otthonába, minden nap történik valami különleges dolog. Ezek a jó történések erőteljes hatással vannak ránk. Amikor a könyvekkel evangelizálunk, akkor tulajdonképpen nem könyveket árusítunk, hanem megtanuljuk a türelem gyakorlását, megtanulunk szóba elegyedni az emberekkel és folyamatosan tudatában vagyunk annak, hogy a megélt tapasztalatoktól függetlenül Isten mindíg mellettünk van.”

Novák Harold, III. éves teológiai hallgató

„Annak ellenére, hogy már máskor is dolgoztam könyvevangélistaként, ez alkalommal

minden más volt. A legnagyobb áldást a megélt tapasztalatok jelentették. Csodálatos dolog volt felfedezni, hogyan készítette fel Isten az általam meglátogatott embereket, vagy hogyan támogatott engem, amikor barátságtalan vagy éppen rosszindulatú személyekkel találkoztam.

A Sátán és Krisztus között zajló nagy küzdelem új vetületeit fedezhettem fel. Most is hálás vagyok Istennek a reggeli áhítat perceiért, melyeket minden alkalommal munkacsoportommal együtt töltöttünk el. Első alkalommal vettem részt ebben a programban, de bármikor szívesen visszatérek, mert felbecsülhetetlen értékű lelki áldásokban részesültem.”

Abel Havresciuc, III. éves teológiai hallgató

A kanadai könyvevangélista program csupán egyike azoknak a lehetőségeknek, amelyeket a cernicai Adventista Teológiai Intézet hallgatói tanulmányi éveik során kihasználhatnak. Minden tanévben szerveznek külmisziós csoportokat. Az ilyen, körülbelül 10 tagot számláló csoportok szervezése által az evangélium üzenete eddig olyan elszigetelt helyekre is eljutott, mint Madagaskár, Kamerun (2005), Uganda (2006), Venezuela (2007), Malajzia (2008), Nicaragua (2009), Fülöp-szigetek (2010), Ruanda (2013) és más országok. Az Adventista Teológiai Intézet diákjai továbbá minden évben részt vesznek belmissziós tevékenységekben is, mint például bibliatanulmányok és otthoni szemináriumok megtartása; gyermekprogramok szervezése; Valdens diák program; és az iskola vagy egyházunk más hasonló kezdeményezései. Az Adventista Teológiai Intézet elsődleges hangsúlyt fektet a diákok missziómunkára való felkészítésére, amely a tanintézmény jelmondatában is megfogalmazódik: „Képezd az elméd, add át az értékeket, valld meg hitedet!” ■

Emanuel Sălăgean, lelkész, az Adventista Teológiai Intézetet népszerűsítő osztály vezetője

Ében-Ézer

„Labirint 90” (1923–2013)

A megemlékezés alkalmi drágagyöngyökként sorakoznak az idő fonálán, szebbé teszik életünket és buzgóbbá a menny utáni vágyakozásunkat. 2013. október 13-án fontos emlékoszlopot jelent a bukaresti Labirint adventista gyülekezet életében. Ekkor ünnepelték az imaház 90 éves fennállását, amely ma is ugyanazt a nemes célt szolgálja. Péntek estétől kezdve szombat estig a tagok és a meghívottak egyaránt lelkes izgalommal követték nyomon a különleges esemény minden mozzanatát, azokat a visszaemlékezéseket és biznyságtételeket, amelyek mindenkit újra Isten csodálatos vezetésére emlékeztettek. Joggal állíthatjuk, hogy a Labirint volt a romániai adventista egyház „Jeruzsálem”. Itt zajlottak le egyházunk történelmének legfontosabb eseményei, és a Labirint gyülekezet közössége, az ország minden adventista gyülekezte számára példát adott mind a szervezés mind a hitélet terén.

A kezdetek

A Labirint gyülekezet születése egybeesett a romániai adventista unió megalakulásával – 1920. július 8-10. Ekkor határozták el egy olyan épületgyűttes felépítését, amely befogadja a „Cuvântul Evanghelic” (Az Evangélium Szava) könyvkiadót, a nyomdát, az unió központi irodáit és egy imaházat. Hosszas keresés után megvásárolták a Labirint utca 116. szám alatti telket, amely csupán 2 km távolságra van Bukarest központjától, és a kor neves épületeinek szomszédságában fekszik, mint például a Foișorul de Foc, a Caritas Kórház, a Traian csarnok, a Mecet iskola és három ortodox templom.

Az építkezési munkálatok három évig folytak Petre Păunescu testvér vezetése alatt, aki miután

„Csak akkor kell félnünk a jövőtől, ha elfelejtettük az utat, amelyen mostanig vezetett Isten, és azt a leckét, amelyet szeretne nekünk mint gyülekezetnek megtanítani múltunkból, történelmünkéből.” (Ellen White)

lemondott katonatiszti tevékenységéről, elvégezte a friedensau Teológiai Intézetet, s emellett építészeti oklevelet is szerzett. Az épület felavatására 1923 őszén került sor.

Az ügyosztályok már a kezdetektől komoly fejlődésnek indultak, különösen a Szombatskolai ügyosztály (itt tartottak először a tanítói kiképzést, és itt dolgozták ki a „homokláda” használatának tervét is); a Misszió ügyosztály (majdnem minden tag tevékenyen részt vett a könyvek és a folyóiratok terjesztésében); a Diakónia és a „Tá-bitha” jótékonyági kör (folyamatosan segítettek a szegényeket); a Zenei ügyosztály, stb.

Még az elkövetkező válságos időszakban, a Második Világháború és az Antonescu-korszak elnyomása alatt is különleges módon gondoskodott Isten a gyülekezetéről. Az épületet elkobozták és két évig szabóműhely működött benne. A tagok nehéz körülmények között gyakorolták hitüket és Istenhez kiáltottak szabadulásért.

A kommunizmus alatt

1944. augusztus 23. után az épület visszakapta működési engedélyét, azonban nem sokáig örülhettek a szabadságnak, mert a Securitate nem sokára megfigyelés alá helyezte a gyülekezetet. A Labirint különösképpen érezte ezt a nyomást. Az akkori államhatalmi szervezet zavarta a gyermekek jelenlétét a gyülekezetben. Ennek következtében megtiltották a gyermekszombatskola működését és bevezették a kötelező szombati, iskolai oktatást. Nehéz, zűrzavaros időszak volt ez, sokak hite megrendült.

A csehszlovákiai események után, és miután Románia az Amerikai Egyesült Államoktól megkapta a „kiemelt státusz” minősítést, a külföldi hatalmak komolyabban odafigyeltek az alapvető emberi jogok tiszteletben tartására. Így vált lehetővé a Generál Konferencia akkori elnöke, Robert Pierson testvér romániai látogatása 1967 júliusában. Ez felejthetetlen alkalom volt a Labirint gyülekezet közössége számára.

1977 tavaszán a gyülekezeti épületet jelentősen megrongálta a Bukarestben is pusztító földrengés, a károkat azonban Isten segítségével hamar helyreállították. A tatarozás ideje alatt az istentiszteleteket a gyülekezet dísztermében tartották, amely azonban kicsinek bizonyult és a tagok egy része az udvaron, a tűző napon hallgatta Isten Igéjét.

A politikai nyomás és a megszorítások ellenére a közösség a gyermekszombatiskolai tevékenység újraindítása mellett döntött. Berendezték a homokládát és megszervezték a gyermek- és ifjúsági csoportokat. Ugyanakkor megszervezték a házi szombatiskola rendszert is, ami azt jelentette, hogy kis csoportok látogatták meg a beteget és időseket, hogy együtt részesüljenek a szombatiskolai tanulmány áldásaiban.

Megélénkült a zenei tevékenység, korosztályok szerint hat kórust szerveztek – gyermekkórustól az idősek kórusáig. A fiatalok nevelése céljából megszervezték az „OM 2” tervet („Ora muzicală”, vagyis „Zeneóra” – 2. rész), melynek keretén belül az ifjak minden szombat este a gyülekezet dísztermében különböző közérdekű témákról beszélgettek. Különleges meghívottaik voltak: lelkészek, orvosok, zenészek, teológiai hallgatók.

A forradalom után

Az 1989-es rendszerváltást követően a Labirint gyülekezet nyilvános evangelizációt szervezett a „Popular” filmszínház termében, melynek befejezése után rendszeres istentiszteleteket is tartottak azon a helyen, majd kibérelték a központban az Arlus termet, ahol sokaknak alkalma nyílt a bibliai igazságok megismerésére.

A Labirint épületében, a nyomda egyik melléktermében, először egy óvodát alapítottak, majd ugyancsak itt alakult meg Romániában az első adventista iskola, a későbbi „Mihai Ionescu” tanintézmény, amely öt évig működött a gyülekezet melléképületében.

Mivel a Labirint épületgyűttese idővel kicsinek bizonyult, egy új gyülekezet alapítását javasolták és elkezdtek keresni az ennek megfelelő helyet. Nagy anyagi ráfordítással és a gyülekezeti tagok támogatásával hamarosan megalakult a „Foișor” gyülekezet. A városi tanács követelte a nyomda melléképületeinek lebontását, hogy folytatni tudják a Matei Basarab utca építését. Így határozták el egy harmadik gyülekezet megalapítását és fel is építették a „Balta Albă” gyülekezetet.

Amikor tisztázódott a helyzet és a hatóságok lemondtak a bontási tervről, elkezdődtek az épület helyreállításának munkálatai, a földszinti helyiségek újrafelosztása, a hőszigetelés és a klímaberendezés felszerelése. A gyülekezet tagjai jelenleg kényelmes, meleg, befogadó környezetben ápolhatják a közösséget Istennel és hittestvéreikkel.

Labirint – hit, vágy és reménység

Ezen az ünnepélyes megemlékezésen felidézük az utat, amelyen Isten olyan csodálatosan

vezette a Labirint gyülekezetet. Gondolatban és szavakban egyesülve, a zsoltárossal együtt mondhatjuk: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről” (Zsolt 103:2).

Kövessük figyelemmel ezen ünnepélyes időszak kihívásait, és egyesüljünk imában Isten szolgájának szavaival: „És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!” (Zsolt 90:17). A jövőbe tekintve pedig egyesült szívvel reméljük és várjuk Megváltónk dicsőséges eljövételét, és hangosan kiáltjuk: „Bizonnyal jövel Uram Jézus!” (Jel 22:20).

Leonida Ghioaldă, a bukaresti Labirint gyülekezet lelkésze

„Popa Tatu 90” (1923–2013)

Menekülök a saját eseményeivel büszkélkedő időtől, amely könnyedén az önelégültség mókuskerekébe ragad magával. Éppen ezért most, amikor hallani vélem a Popa Tatu gyülekezet 90 éves évfordulójának visszhangjait, szívemben felkeresem a kapott ajándék és az ajándékozás helyét és megpróbálom felmérni, hogy ebből mennyi lehet az enyém és megnyit köszönhetek a Popa Tatu gyülekezet közösségének.

Amikor a gyülekezet családjának történetét elevenítem fel, úgy érzem, mintha nem is években, hanem érzelmekben mérnénk az időt. Biztosan ti is tapasztaltátok, hogy minden értékes dallam visszhangra talál a szívben és ez természetes módon hozzáadódik annak a személynek a lelki érzélemlárához, aki meghallgatta, megköstölte ennek ízét. Ez egy egyenlőségjel a kivonás és az összeadás között, melyet a Szentírásban is fellelhetünk Isten embereinek élettapasztalatában, akik mindig csatlakoztak, „hozzáadódtak” az Ő népéhez. Ez az egyenlőségjel nem az életről és a halálról, hanem a csatlakozásról és az elmaradásról szól. Maga Jákob is felülkerekedett hit által ezen: „Én az én népemhez tárkarítatom, temesetek engem az

én atyáimhoz” (1Móz 49:29). Hangoztassuk helyesen ezeket a reményteljes, hívő szavakat és ismerjük el, hogy örömkönnyekkel átitatottnak tűnnek. Jákob, amikor érezte, hogy közeledik a vég, „fölszedé lábait az ágyra” (1Móz 49:33), a történelem ágyára, s ezzel örök értéket alkotott. A történelem ágyán a Popa Tatu gyülekezetből is fekszenek értékes nevű drágakövek.

Miről is beszéljek a 2013. október 19-én tartott események kapcsán? A 90 év történelméről? A megemlékezési ünnepségről vagy a történelem mögötti történelemről? Szinte lehetetlen néhány sorban összefoglalni mindezt.

Kezdjük tehát a Popa Tatu gyülekezet megalkulásának pillanatával, mivel az ünnepélyes visszaemlékezés alkalmával minden mozzanat oda vezetett vissza.

A gyülekezetet a Cișmigiu park közelében, egy tóparti csónakház helyére építették fel. És valóban úgy tűnt, hogy a Popa Tatu gyülekezet mindig magán hordozta a víz fölött maradás jelképét, jobban mondva, az idő viszontagságai ellenére mindig megküzdött a fennmaradásért, mert soha nem felejtette el vezérét, Istent. Olyan értékes testvérek szolgáltak sorainkban, mint Ilie Ghiorghisor (1943); Gheorghe Graur (1936–1946); Victor Diaconescu (1951–1955); Zábavă Ioan (1965–1968). Az ünnepély alkalmával hangfelvételeket is meghallgathattunk Alexe Constantin lelkész prédikációival, akinek szolgálatai alatt mindig zsúfolásig megtelt a terem, és még állóhelyet sem lehetett találni, esetleg csak a folyosón vagy az előcsarnokban. Visszaemlékszem, nem sokkal az említett lelkész egyik prédikációjának elhangzása előtt a fizikatanár azt magyarázta nekünk, diákoknak, hogy a fény sebességét nem lehet meghaladni, mert bizonyított tény, hogy a fény sebességénél gyorsabb erő nem hat az anyagi testekre. És ez miért annyira lényeges? Azért, mert éppen akkor gondolkodtam azon, hogy miként is valósulhattak meg bizonyos dolgok azonnal a Dán 9. fejezetében. Abból a prédikációból megértettem, hogy Isten, ha jónak látja, akár a maga alkotta természeti törvényektől is eltekinthet annak érdekében, hogy nagyságát felfedje az ember előtt.

Engedjétek meg, hogy még két, összetéveszthetetlen hangfelvételtől beszéljek. Strâmbu Gheorghe és Artenián Hrant testvérekről van szó, akik nemrég távoztak az élők sorából. A szószékre szegzett tekintettel hallgattuk szavaikat.

Ugyanakkor örömmel töltött el, hogy újból együtt lehettünk Niculescu Teodor lelkész testvérrel, aki a Popa Tatu gyülekezetben is szolgált.

Lelkeszi tevékenysége idején, még a veszélyes politikai helyzet ellenére is tatarozási, átépítési munkálatok zajlottak gyülekezetünkben. Be kell ismernünk, hogy minden megvalósításunk egy-egy Istennel szerzett tapasztalat.

Nem hagyhatom ki Apostol Ghelbegean testvér nevét, aki mélyen Istenbe gyökerezett hittel osztotta meg tapasztalatait a közösséggel.

Abban az előjogban is részünk volt, hogy viszontláthattuk azokat a lelkészeket, akik a közelmúltban szolgáltak gyülekezetünkben: Petre Teofil, Voicu Cristian, Tănase Vadic, Peicu Virigi, Adrian Bocăneanu, Gabi Ișvan. Sosem feledjük őket, hiszen Isten kegyelméből közösségünk általuk mindig bővülködött lelki eledelben.

Erről az ünnepélyes alkalomról egyházunk vezetőségének képviselői sem hiányoztak. Jelen voltak Teodor Huțanu, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu és Nicu Ionescu testvérek.

Kedves olvasóim, tekintsetek az én hibámnak, ha idő- és helyszűkében kihagytam a múlt felidézésének valamelyik fontos mozzanatát. Istené a dicsőség, amiért nem feledkeztünk meg Radu Ghenea testvérről, és sok olyan személyről sem, akik nem jelennek meg ugyan a folyóiratok hasábjain, de Isten kegyelméből nagymértékben hozzájárultak a Popa Tatu gyülekezet életének gazdagításához.

Elnézést kérek az orvosoktól, akik a múltban és a jelenben egyaránt kulcsszerepet töltenek be a gyülekezetünkben.

Előreléptünk a történelemben. És mivel Zsid 11:3 verse szerint a valóságos dolgok igazsága a nem látott dolgokban rejlik, Isten a történelem mögötti történelmet is meg akarta ismertetni velünk, s ezért egy héttel a megemlékezés után, a 90 éves és 1 hetes megemlékezésre is sor kerülhetett, amikor az Úr csodálatos módon visszahozta közénk Cristi Căpățână testvért, aki korábban súlyos egészségi gondokkal küzdött. Azért nevezem ezt csodának, mert az orvosok is annak tartják. Most azonban nevezhetnénk a maga Isten által írt történelem mögötti történelemnek.

Szeretnénk többet megtudni a történelem mögötti történelemről? Keressétek fel a Popa Tatu utca 38. szám alatti gyülekezetet. Amennyiben távol laktok, a gyülekezet más címen is működik, alig karnyújtásnyira, és mindig tárt kapukkal vár: www.popatatu.ro. Ezen az oldalon, a levéltárban megtalálhatjátok mindazt a sok feledhetetlen áldást, amelynek Isten segítségével 2013. október 19-én tanúi lehettünk. ■

Valeriu Gherzan,
a Popa Tatu gyülekezet presbitere

Az Isten országáról szóló példázatok

– 2. rész

Az Isten országáról szóló példázatokból megérthetjük valódi állapotunkat, ahogyan Isten lát minket; kinyilatkoztatják, mi képezi a hívő élet lényegét, és azt, hogy miként juthatunk üdvösségre.

Máté evangéliuma 13. fejezetében 7 rövidebb-hosszabb történet, illetve életkép alkot összefüggő példázatcsoportot. Első látásra is közös bennük, hogy mindegyik az Isten országáról szól, valamilyen lényegi dolgot fogalmaz meg arról.

Az előző részben körvonalazni próbáltuk, hogy mit is értett Jézus az *Isten országa* kifejezés alatt. Láthattuk, hogy elsősorban belső, lelki valóságként értelmezte – „Isten országa tibennetek van” (Lk 17:21) – és az Isten imádata szintén lélekből fakadó (Jn 4), de az élet külső vonatkozásaira is kiterjedő létmód, ahogyan azt Pál apostol is megértette: „Isten országa nem evés és nem ivás..., [de] akár esztek, akár isztok, mindent az Isten dicsőségére míveljete” (Róm 14:17; 1Kor 10:31).

Valódi állapotunk – ahogyan Isten lát minket

Isten a magvetőről szóló példázatban négyféle embertípusról beszél, az igazsághoz való viszony alapján.

1. A *kemény talaj* azt az embert jelképezi, aki folyton elhárítja magától Isten szeretetét. Isten soha senkire nem erőlteti rá befolyását, aki nem akarja, azt nem veszi hatalmába. Ez a szabadság egyeseket arra készítet, hogy teljesen elhatárolódjanak Isten szándékától, és az életüket érintő minden dologban saját akaratukat érvényesítsék. Élvezik Isten áldásait, mert Ő „felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45), de nem akarják, hogy ennél több közük legyen Hozzá. Nem csak ateisták, hanem vallásos emberek is lehetnek ilyenek, akik megszokásból beilleszkednek valamilyen egyházi keretbe, mert ilyen környezetben élnek, de életükkel megtagadják Istent.

2. A *köves talaj*-jal jelképezett emberről Jézus azt mondja, hogy örömmel fogadja az ígét, de nem érzi jól magát a nyomorgatás vagy üldözés árnyékában, és végső soron megtagadja Istent. Ez az ember szeretné követni Istent, tudja, mi a helyes és elméletileg azonosul az igazsággal, de amikor beleütközik a környezete ellenállásába, nem meri felvállalni a Krisztus követésével együtt járó keresztet. Fontosabb neki, hogy ne legyen konfliktusban a családtagjaival, szomszédaival,

munkatársaival, végül megnyugtatja magát, hogy Isten így is elfogadja őt. Olyan vallást követ, amivel a környezetében mások is egyetértenek. Az embereknek általában jó véleménye van róla, „jól kijönnek” vele. Pál apostol a saját életéből szintén ismerte ezt a dilemmát: „Ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék.” (Gal 1:10)

3. A *tövises talaj* jelképe szintén olyan emberre vonatkozik, aki tudja, mi a helyes, követendőnek találja Isten igazságát, talán dönt is mellette, de hite elsorvad, mert annyira belemerül az élet dogaiba, hogy kereszténysége csak a legszükségesebb formásokra korlátozódik: imádkozik, de nincs imaélete, lehet, hogy ismeri a Bibliát, de az Ige nincs maradandóan benne. Céljai, törekvései földi dolgokra irányulnak, így Isten országa nem formálódhat ki a szívében, gondolatvilágában. Környezete olyan embernek ismeri, aki tudja és el is éri, amit akar. Sokan felnéznek rá és anyagi vagy szakmai megvalósításai révén köztiszteltetnek örvend.

4. Végül a *jó föld*-del jelképezett embercsoport az egyetlen, amely hallja és érti az ígét, és gyümölcsöt is terem. Olyan keresztényről van szó, aki nem csak helyesnek és követendőnek tartja Krisztus igazságát, nem csak vágyik az igaz életre, hanem önmagát megtagadva, áldozatok árán is próbál összhangban maradni Isten akaratával. Ő az, aki valóban értékeli Isten szeretetét, s hagyja, hogy elvégezze benne a megtérés és átalakulás munkáját. Róla írja a zsoldáros, hogy az Úr „törvényéről gondolkodik éjjel és nappal, és olyan lesz, mint a folyóvizet mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el” (Zsolt 1:2-3).

Személyes véleményem, hogy mind a négy embertípus lehet vallásos, illetve a 2. és 3. csoporthoz tartoznak a legtöbben.

Jézus a példázatok sorában másodikként a búzáról és konkolyról szólót mondja el, amelyben két embercsoportot különböztet meg. A két példázatot összevetve pontosabb képet kapunk arról, hogy Isten szemében ki a búza és ki a konkoly. Ha a magvető példázatában szereplő négy kategóriát átcsoportosítjuk a konkoly és búza kategóriájába, egyértelmű következtetésre jutunk: Isten a jó földdel jelképezett, gyümölcsstermő (jellemben a Lélek gyümölcsseit hordozó) keresztényt tekinti búzának, a másik három csoport a konkolyhoz tartozik. ■

Mezei Áron, szerkesztő

Egy törvénybíró megtérése

A visszatérés hosszú, tekervényes útja

Kétezerhat április 11-én sokat esett az eső. A természet is együtt érzett az esemény jellegével, amelyen részt vettünk. Aznap kísértük utolsó útjára Teofil Dumitrescu (Filicá) sógoromat, akit rákbetegség rabolt el közülünk. Nyolcvan éves volt és alig egy hete fogadta vissza életébe az Urat. Valamikor adventista volt, és a Teológiai Szemináriumban végezte tanulmányait. Később törvénybíró lett, elhagyta Istent, hogy élete végén ismét visszatérjen Hozzá.

Teofil Dumitrescu 1926. október 10-én, oda-szentelt életű adventhívók otthonában született, a Prahova megyei Băicoi városban. Szülei olyan nevet választottak neki, amely előre vetítette az Isten iránti szeretettel átitott életet (Teofil – aki Istent szereti). Az Úr Jézus szolgálatára nevelték, úgy tanították, hogy várja Jézus eljövételét. A valóságban azonban Isten iránti szeretete, az Érte végzett szolgálat tétova lépésekkel indult, és sokkal tekervényesebb lett, mint ahogyan a családi fészek védelméből előrelátható lett volna.

A líceum elvégzése után Teofil jogi egyetemre jelentkezett. Eleinte nem tartotta kielégítőnek az ügyvédi hivatást, és a családban kapott adventista nevelésnek köszönhetően beiratkozott a méhkerti Teológiai Szemináriumba. Itt Dumitru Popa testvérrel járt egy csoportba.

A Második Világháborút követő zűrzavaros időszakban a Szemináriumot elállamosították a kommunisták, a képzést felfüggesztették, a diákok pedig hazatértek otthonaikba. Egy idő után Bukarestben újraindult a teológiai oktatás, és a méhkerti diákok közül sokan visszatértek az intézménybe. Teofil azonban belépett az ügyvédi kamarába és nem tért vissza teológiai tanulmányaihoz. Azonban továbbra is hűséges adventista maradt, a Grant gyülekezet bizottságának oszlopos tagja volt.

„Sátán elégedett volt a döntésemmel”

Abban az időszakban nehéz volt tiszteletbeli közhivatalnoknak és ugyanakkor egyháztagnak

is lenni. A párt teljes engedelmisséget követelt. Ilyen körülmények között Teofil lassanként megszakította kapcsolatait az egyházzal. 1962-ben, 36 éves korában, feleségével, vagyis testvéremmel együtt elhagyták az advent hitet. Teljes mértékben igazodtak a kor követelményeihez és elfeledkeztek, vagy próbáltak elfeledkezni Istenről.

Egyik szombaton meglátogattam őket, és sajnálattal tapasztaltam, hogy testvérem éppen főz. Ebben az időszakban magas rangú párttitkári tisztséget töltött be. Így szóltam hozzá: „Értem, hogy eljár szombaton dolgozni, mert ha nem, akkor elbocsátanak... De ki kényszerít arra, hogy szombaton készíts ételt?” Válasza teljes elhidegülésre utalt: „Figyelj testvérem, én soha többé nem leszek már az, aki valaha voltam.”

1973-ban Teofil lemondott bírói tisztségéről és 1990-ig az Igazságügyi Minisztérium biztosa-ként dolgozott.

Sok év elteltével, amikor egy alkalommal az eltévelyedésükről beszélgettünk, bevallotta:

„Nelu, miután elvégeztem a jogi egyetemet, nagyon határozott voltam a hitben. És most, nézd meg... Sokszor elgondolkodom ezen, és alig tudom elhinni... Tudod, miért estem el? A Securitate miatt. Ostromoltak, hogy besúgó legyek, és megszaroltak, mert a törvényszéken elvállaltam egyik hittestvérem ügyét, aki elbújtatott egy személyt a házában, mert nem tudta, hogy az illető légionárius. S akkor eldöntöttem, minthogy a titkosrendőrség besúgója, testvéreim feljelentője legyek, inkább lemondok a hitemről. És Sátán elégedett volt a döntésemmel.”

Az Istenhez vezető hosszú út

Teofil édesapja, halálos ágyán két feladatot bízott fiára: „Magas beosztásod van. S ebből a tisztségből ne mulasd el támogatni az egyházat, és vigyázz, hogy időben térj vissza.”

Teofil mindkét feladatnak eleget tett, ám a visszafelé vezető út hosszú és bizonytalan volt. Annak ellenére, hogy a megszorító intézkedések

a rendszer bukásával együtt eltűntek, sem Teofil Dumitrescu, sem a felesége nem igyekezett vissza Istenhez. Mégis, amikor alkalma adódott, segítette az egyházat.

Petre Danci testvér elnöksége alatt a Munténiai Egyházterület egyik telkét jogtalanul bitrolta egy idegen személy. Felmerült a javaslat, hogy a perben Teofil képviselje az egyház álláspontját.

Elfogadta a felkérést, és sok éves tapasztalatának köszönhetően már az első tárgyaláson megnyerte a pert. Azonban még mindig messze állt a hazatéréstől.

A betegség jelei 2001-ben mutatkoztak. Az idős kor terhe alatt szervezete megrokkant, agyvérzést kapott. A felépülés nehézkes volt. A halál közeledtének félelmében Teofil megfogadta nekem és Popa testvérnek, hogy amennyiben meggyógyul, visszatér az Úrhoz.

Isten valóban közbelépett életében és teljesen meggyógyult. Teofil azonban, sajnálatos módon, nem tartotta be ígéretét.

Visszatérés... még időben

A 2005-ös imahét alkalmával meglátogattam. „Nem vágyódsz a gyülekezetbe?” – kérdeztem tőle. „Igazad van, szeretnék újból elmenni” – válaszolta. Együtt mentünk el az Új Grant gyülekezetbe. A végső döntés azonban még mindig várattott magára.

Mivel egyre gyengébbnek érezte magát, orvosi vizsgálatra jelentkezett. Borzalmas hírt kapott: a rákbetegség az egész testét behálózta.

Újból meglátogattam. Beszélgetni próbáltam vele, de ellenségesen válaszolt: „Te akarsz engem

tanítani?” Az az ötletem támadt, hogy néhány hangkazettát ajándékozzak neki, amelyeken az imádkozásról prédikáltam. Arról beszéltem, hogy Isten meghallgatja imáinkat. Hangsúlyoztam, hogy az ima döntéseket, sorsokat, életeteket változtathat meg, és Isten mindenkit meghallgat, aki alázatosan borul lábaihoz.

Végül e törvénybíró szíve is meglágyult, és engedte, hogy a Szentlélek fellobbantsa lelkében a megtérés lángját. „Ez életem legfontosabb napja” – mondta, amikor örökre átadta életét és újból szövetséget kötött a Megváltóval. Vele együtt felesége is kérte a keresztséget, pedig éveken azelőtt határozottan kijelentette: „Soha többé nem leszek már az, aki valaha voltam.” Az Úr azonban nem tartotta számon tévelygésüket és mindkettőjüknek adott időt, hogy visszatérjenek Hozzá.

Örömteli esemény volt számomra az a nap, amikor mindketten átadták életüket Jézus Krisztusnak. Sokat imádkoztam ennek érdekében, és soha nem adtam fel a reményt.

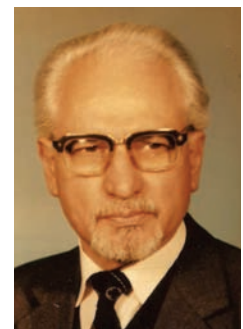
Kilenc nappal ez után, sógorom beteg teste feladta a küzdelmet a rákkal. Közel 80 éves volt. 36 évet töltött az egyházban és 44-et a világban tévelyegve. Isten azonban elegendő időt bocsátott a rendelkezésére, hogy élete utolsó hetében visszatérhessen Hozzá, és ez által örök sorsát is megpecsételje.

Április 11-én temették el. Gyermekei és unokái csak ekkor tudták meg, hogy valamikor adventista volt.

A buzgó ima megnyitja a visszatérés útját

Sokan választottak a Teofiléhez hasonló életutat. A világosság és az igazság kiváltságában nevelkedtek, elhatározták, hogy Istennek szentelik életüket, mégis hagyták, hogy az idő sodrása eltántorítsa őket. Vannak, akik durván elutasítják az adventista nevelést és mélyebbre süllyednek, mint azok, akik soha sem ismerték meg Jézust.

Az így elidegenedett személyek közül csak némelyek térnek vissza. Teofilnak megadatott ez a kegyelem. Időben visszatért. De ki tudja, hogy mikor zárul le ez az idő? A szülők, testvérek, gyermekek buzgó imája nem marad válasz nélkül. Böjtöljünk és kitartóan imádkozzunk szeretteinkért, s akkor nem fognak elveszni. Együtt lehetünk a mennyben, ha nem szűnünk meg imádkozni értük. Az az élő reménységünk, hogy bár mi nagyon szeretjük embertársainkat, Isten azonban végtelenül jobban szereti őket. ■

Ioan Paraschiv, a bukaresti Popa Tatu gyülekezet tagja

„A szent brigád”

A Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Egyesületének 24. találkozója

Anya, ez a bácsi, soha nem megy már el tőlünk?
– Kislányom, értsd meg, hogy ez a bácsi a te édesapád!

Ezek voltak az első szavak, amelyeket Dragomir Mihalache (Matca, Galac megye) testvér a kislányától hallott. Ez az 50-es években történt, amikor a börtönből hazaérkezett. Többéves börtönbüntetésre ítélték, mert nem volt hajlandó katonai szolgálatot végezni szombaton. Fialat felesége éveken keresztül hazavárta. Minden nap feltette a kérdést: „Vajon hazajön ma az én Dragomirom?”

Dragomir három hosszú év után érkezett haza. Ez idő alatt sokat verték, kínozták. Hazaérkezésekor kislánya nem ismerte őt, mivel még nem volt megszületve elítélése pillanatában. Hosszú idő telt el, míg megértette, hogy ez a „bácsi” az édesapja.

Annak ellenére, hogy évekig távol volt családjától és nem volt jelen kislánya életének első éveiben, Dragomir és felesége elfogadták a keserű poharat,

az üldözést Krisztusért és az Ő szent törvényéért. Ma, amikor elmeséli tapasztalatait, tiszta lelkiismerettel, arcán fénylő patakként csorgó könnyekkel, de mégis határtalan örömmel szívében vállalja, hogy mindig hűséges volt Megváltójához.

Alexandria, a 24. találkozó

A kommunizmus közel 50 éves időszaka komolyan megpróbálta az egyházat. Ez a szervezet és a hívők számára egyaránt komoly próbát jelentett. Sokan szentelték életüket Istennek és

inkább választották a kirekesztést, a megbélyegzést és a börtönt, mint lelkiismeretük elhallgatását. Rendületlenül kiálltak az egyedüli kövendő cél, Jézus Krisztus mellett.

Amikor a körülmények engedték, azok, akik ilyen jellegű tapasztalatokat éltek át, mindig összegyűltek, hogy másoknak is bizonyosságot tegyenek Isten erejéről és irgalmáról. Így alakult meg a Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Egyesülete, amely szervezett módon egyesíti mindazokat, akik a börtönt és nem a lelki megalkuvást választották.

Az egyesületet Titu Ghejan testvér vezeti, tagjai pedig évente kétszer találkoznak különböző városokban. Hitük tanúbizonyosságát hálával és elismeréssel csodálják hallgatóik, akik büszkék arra, hogy olyan nép tagjai lehetnek, akik közé ilyen személyek számláltak.

Az egyesület 24. találkozója 2013. szeptember 7-én került sor Alexandriában. A még életben levő 100 tag közül körülbelül 26-on jelentek meg. A találkozók alkalmával az egyesület tagjai kisebb csoportokat alkotva különböző gyülekezetekbe látogatnak, ahol megosztják hittestvéreikkel tapasztalataikat, majd szombat délután mindannyian a gyülekezetben gyűlnek össze. Alexandriában is betartották ezt a forgatókönyvet. Tapasztalataik nyomán a közösség hálával és dicsérettel áldotta az Urat.

„A szent brigád”

A nehéz, szinte kibírhatatlan körülmények ellenére Isten mindig jóra tudta fordítani az emberek által tervezett rosszat. Sok esetben a nehéz ítéletek sokkal jobb körülményeket eredményeztek, mint a többi fogoly estében. Megegett, hogy a törvényszéken a legelszántabb tisztek tettek kedvező vallomást. Ilie Stoica (Curtișoara, Olt megye) testvér mesélte, hogy egy köztörvényes bűnöző azt mondta neki egy alkalommal:

„Szeretném, ha engem is a vallásomért ítélték volna el, mint téged, mert látom, hogy neked mindenhol jól van dolgod.”

Petru Dănăilă (Bâldana, Dâmbovița megye) testvért 1952-ben ítélték 4 év és 6 hónap börtönbüntetésre, mert a katonaságban szombaton nem volt hajlandó dolgozni. Ebből 2 év és 2 hónapot töltött kényszermunkatáborban. Sok adventista és ugyancsak sok reformista hívőt ítélték el abban az időben. Körülbelül 80 szombatünnepelő került akkor börtönbe. Hogy ne zavarják a többiek tevékenységét, egy csoportba tömörítették őket. Együtt dolgoztak, együtt ettek, együtt aludtak. Ez alkalmat adott nekik arra, hogy gyülekezetet szervezzenek. Ünnepeket tartottak, kórust alakítottak, prédikáltak. Írott anyag hiányában tették mindezt emlékezetből, kívülről. Sok elítélt, de a személyzet egy része is részt vett az adventisták szombati programjain. Lelkiismeretesen és hozzáértéssel hajtották végre feladataikat, de szombaton Istent imádták. A tiszték kedvencei voltak mivel mindenben jó eredményt értek el. Mindig énekelve indultak dolgozni és ugyanúgy tértek vissza. A többiek már messziről hallották érkezésüket és így mondogatták egymásnak: „Hallgassátok csak, jön a szent brigád!”

„Parancsnok úr..., az én feleségem nem mondott ilyet!”

Amikor valaki minden áron hűséges maradt, döntése számos következményére számíthatott. A testvérek általában nem részesültek az egyház intézményesített támogatásában. Alexandru Georgescu (Câmpina, Prahova megye) testvér esetében például, a törvényszéki tárgyaláson csak néhány idős testvérnő jelent meg a teremben, akik mély sóhajok közepette, csendben imádkoztak érte.

Ezen kívül a kilátások sem voltak reménykedtők. Sokévnnyi bebörtönzés, éhezés, hideg, verés, gúnyolódás várt rájuk. Aki a börtönt választotta, tudta, hogy szabadulása után is mindig viselni fogja ezt a bélyeget, s ezzel minden további lehetőséget bezár saját maga és családja előtt.

Valóban, nem csak a foglyok szenvedtek, hanem feleségeik, gyermekeik, szüleik is átérték ezt a drámát. Titu Ghejan bukaresti testvérünk bevallotta, hogy a bebörtönzöttek legnagyobb félelme a „váló levél” volt. Gyakran a börtönben kapták kézhez a válásról szóló bírósági végzést, melyben tudatták velük, hogy feleségük elhagyta őket. „Te hívő – mondták Ghejan testvér cellatársai –

egy nap te is kapsz egy ilyen levelet.” „Én soha nem fogok váló levelet kapni – válaszolta – mert ismerem a feleségemet és tudom mi-ben hisz.”

Egy nap a börtönfelügyelő ezzel a hírral lépett be a cellába: „Ghejan, eljött a te napod... A feleséged a börtön kapujában áll és azt üzeni, hogy nem vár tovább rád. Azonban, ha lemondasz hitedről, talán kiengednek. Mondd meg, milyen választ adjak a feleségednek!”

Erre a hírre cellatársai azonnal felhördültek: „Látod, te hívő, most rád került a sor!” Ghejan testvér kissé elgondolkozott, majd határozottan kijelentette: „Mondja meg a feleségemnek, hogy döntésétől függetlenül, én nem tagadom meg a hitemet.” „Te megbolondultál – kiáltottak a rabok meg a börtönőr –, képes vagy ilyen butaságokért tönkretenni az életedet és a családodat!”

S amikor a parancsnok hangosan kiabálva kilépett a cellából, Ghejan testvér utána szólt: „Parancsnok úr, még szeretnék mondani valamit. Az én feleségem nem mondott ilyet. Én tudom, hogy kit vettem feleségül. Tudom, hogy életben Isten van az első helyen és utána következem én. Elsősorban Istenhez marad hűséges és csak utána hozzám.” A parancsnok meglepetten és zavartan vallotta be: „Igazad van. Mindezt én találtam ki, azt remélve, hogy ezzel lemondásra kényszeríthetlek.”

„Egyedül Istené a dicsőség”

Sokan vannak, akik Illés korához hasonlóan nem hajtottak térdet Baál előtt. Természetesen nem tudjuk megemlíteni mindenkinek a nevét és nem tudunk megosztani minden tapasztalatot. Azonban annak ellenére, hogy megpróbáltatásaik részletei különbözőek, mindeniküket egyetlen dolog jellemez: az Isten szent törvénye iránti hűség és mély hála azért, hogy Ő soha nem hagyta el gyermekeit.

Egy szívvel, egy lélekkel, egy szájjal hirdetik mindannyian: „Egyedül Istené a dicsőség!”

Felteszem a kérdést, hogy tapasztalatainak és megpróbáltatásainak végén nemzedékünk tudja-e zengen a dicsőítést?! ■

Iosif Diaconu,
a Curierul Adventist
szerkesztője

A Securitate munkamódszerei

A Securitate volt a Kommunista Párt felfegyverzett jobb keze. A kommunizmus mint istentagadó rendszer nyíltan vallotta, hogy a vallás olyan szűklátókörű életszemlélet, amelyet föltétlenül el kell távolítani a társadalomból. Lenin azt tanította, hogy minden Istenről vagy hitről alkotott fogalom „veszélyes aljasság; sőt milliónyi vétek vagy előre kitervelt bűncselekmények, erőszakos megnyilvánulások vagy fizikai bántalmazások sem annyira veszélyesek, mint az Istenségről alkotott vallásos felfogás.” Elvetemülten állította, hogy „egy erkölcsös pap veszélyesebb, mint egy nemi erőszak elkövetője.” A kommunizmus az Isten és vallás nélküli társadalom kialakítására törekedett.

A kommunizmus maga akart vallássá válni, saját elvekkkel és szertartásokkal rendelkezni. Remélte, ha sikerül az emberek lelkiismeretéből eltávolítani Istent, akkor átveheti a kereszténység helyét. Azonban fanatikus, türelmetlen vallásnak bizonyult, amely gyűlöletet és osztályharcot hirdetett. 1944. augusztus 23-ától kezdődően azért harcolt, hogy beiktassa a proletár-diktatúrát, az ateista anyagiasság kultuszát. A megfélemlítés, a véres üldözések, a bebörtönzés és a halál-táborok fegyvereivel küzdött.

A nemzetbiztonsági hivatal az 1928. augusztus 28/221-es Törvényrendelet alapján alakult meg, a Román Kommunista Párt 1945–1948-as erőfeszítéseinek eredményeképpen, melyek egy minél szigorúbb megszorító és felügyelő rendszer kiépítését tűzték célul. A Securitate lett a romániai kommunista rendszer megalapozásának legfontosabb eszköze.

Ezt a rendszert a kommunista vezetők azért hozták létre, hogy „a fizikai erőszak és a lelki terror bevetésével csírájában fojtsa el minden kommunista-ellenes megnyilvánulást.” Gabriel Liiceanu „nagy elnyomási tervnek” nevezte ezt a tervet, mely besúgók egész hadseregét állította munkába.

A hírszerző hálózat tudósítókából, informátorokból, bedolgozó munkatársakból és a gyülekezés helyszíneinek házigazdáiból állt. A tudósítók vagy besúgók voltak a hálózat legfőbb informátorai. Következésképpen, a Securitate olyan személyek beszerzésére fektette a hangsúlyt, akik képesek voltak beférkőzni az éppen megfigyelés alatt állók személyes életterébe, megismerték terveiket, szándékaikat, melyeket aztán hatékony módon meg is hiúsítottak.

A Securitate hivatalosítani akarta a besúgást, még a családtagokkal szemben is. Azok a szülők, akik nem jelentették fel gyermekeiket, férjek, akik nem árulták el feleségeiket vagy tagok, akik nem jelentettek hittestvéreikről, egyaránt szenvedtek, sőt börtönbüntetést is kaphattak az információk elhallgatása miatt.

Az egyház megfigyelésének titkosrendőrségi módszerei

A Securitatét szovjet minta szerint szervezték meg és a valóságban egyetlen célt szolgált: a román társadalom megfigyelését és térdre kényszerítését. A módszer az általános megfélemlítés volt: több százezer letartóztatás, meghurcolás, munkatáborok, gyilkosságok. A társadalom tudatába bevésődött, hogy minden ember folyamatos megfigyelés alatt áll és minden ellenkezés hiábavaló.

Az egyház fejlődésének megakadályozását célzó egyik módszer a belső viták és összetűzések szítása volt. Lehetetlen megállapítani, hogy a tagok között kiobbant félreértések és gyötrődések közül melyek voltak előre kitervelt lépések. A Securitate jelentéseiből azonban következtethetünk ilyen esetekre.

„Mivel Nagysármáson erős hívő közösség van, elemezzék, hogy milyen jellegű vitákat, széthúzásokat és összetűzéseket lehetne alkalmazni, amelyek a tevékenységek hatékonyságának csökkenését eredményeznék.”

Az Unió vezetőségét arra kényszerítették, hogy ültesse gyakorlatba a Kultuszminisztérium megszorító intézkedéseit. Ennek érdekében a Securitate olyan ellenzéki csoportosulásokat szervezett, akik hajlandóak voltak e rendeletek bevezetésére. Arra törekedtek, hogy minél több és minél szavahihetőbb informátorokat avassanak be, így sok esetben titkos ügynököket juttattak az adventista egyház tagjai közé. „Ștefan Vrânceanu”, nem-adventista ügynök egyik, 1964. április 2-án kelt jelentése mellé a Securitate tisztje a következő javaslatot írta: „Az ügynök látogassa folyamatosan a tagokat, férközzön be személyes életükbe, bővítse ismeretségi körét, minél több tagot ismerjen meg közelebbről és végül kerüljön be a vezetőségbe.”

Ez nem egyedi eset volt. Minden gyülekezetbe ehhez hasonló ügynököket szerveztek be a tagok köréből, az adventista családok rokonai vagy barátai közül.

A zsarolás szintén hatékony módszernek bizonyult, különösképpen a besúgók beszerzése esetében. Kevesen vállalták „hazaszeretből” e feladat teljesítését. A leggyakoribb fenyegetés a lelkész igazolványának visszavonása volt. Sok lelkész veszítette el állását, mivel visszautasította a Securitate felkérését.

A zsarolás még hatékonyabban működött, amikor a lelkészeket börtönbüntetéssel fenyegették meg. A Baptista Teológiai Főiskola egyik igazgatója, könyvében azokhoz intézi a következő kérdést, akik a volt titkosrendőrséggel való együttműködéssel vádolták: „Ön hogy aludt volna az én helyembe, ha közvetlenül pisztollyal és bebörtönzéssel fenyegették volna meg? Ráadásul egyáltalán nem pihentem, hét éjszakán keresztül le sem hunytam a szemem.”

A hatóságok a rossz hírbe keverés módszerét is gyakran használták. Minden lehetőséget elváltak azok előtt, akik kiálltak elveik mellett, ellenálltak és visszautasították az együttműködést. Ez a gyakorlat különböző formákban jelentkezett. A leggyakrabban titkosrendőrségi ügynökként mutatták be az illető személyt, hogy a körülötte élők elszigeteljék és elveszítse befolyását. Névtelen leveleket küldtek, bizonyos személyeket, próbáltak meggyőzni arról, hogy ismerősük valóban titkos ügynök. Emiatt az illetőt kitaszították és kerülték.

Beszervezési módszerek

A zsarolás mellett más módszereket is sikeresen alkalmaztak az informátorok beszerzésére.

1. Fizikai és erkölcsi nyomás. Számtalan olyan esetről tudunk, amikor a Securitate fizikai erőszakot alkalmazott, megfélemlítette a jelölteket, hogy ezzel kényszerítse őket az együttműködési nyilatkozat aláírására. Ha a fenyegetések nem érték el a kívánt hatást, és a kiválasztott személy nem ijedt meg és nem alkalmazkodott, akkor a családját fenyegették meg. A legkényesebb ponton kezdték, a gyerekekkel. Fenyegetetté vált a jövőjük, sőt még az életük is.

2. Különböző kiváltságokat és jutalmakat ígértek, külföldi utazásokat, vezető beosztásokat, szakmai előrelépést, jobb városokba való áthelyezést, sikeres egyetemi felvételi vizsgát a gyerekeknek. A hatékony ügynökök általában rendszeres anyagi támogatásban részesültek.

3. Hazaszeretet. A Securitate az együttműködést állampolgári kötelességként állította be. Az ország minden polgárának kötelessége védelmezni a rendszer „forradalmi megvalósításait” az „összeesküvők és a kémek” tevékenységétől, akik a vallás álarca mögé bújva aláaknázzák az államot.

A Securitatéval való együttműködés kérdése a kommunista rendszer egyháztörténetének legkényesebb témája, tekintetbe véve a jelenség összetettségét, az alkalmazott módszereket valamint a lelki és az erkölcsi következményeket. Egy dolog azonban biztos: a titkosrendőrség sok személyt megfélemlített, de nem sikerült legyőznie azok hitét, akik hűségesekek maradtak Istenhez. Az egyház túlélte a vörös terrort és győztesen került ki az ateista totalitarizmussal vívott harcából, mert Isten mindvégig védelmezte és vezette egyházát. ■

Gheorghe Modoran, az Adventista Teológiai Intézet egyháztörténelem tanára

„Ha egy lépést teszel Isten felé, Ő tízet tesz meg feléd!”

Kétzertizenhárom augusztus 2. és 22. között Temesváron alkalmam adódott arra, hogy Avram Ardelean testvérrrel együtt olyan nyári programot szervezzünk, amellyel az ifjakat misziómunkára serkenthetjük. Ilyen a „Valdens diák” program is, amely 5 évvel ezelőtt indult és az ország több nagyvárosában zajlott. Ekkor ismerkedtem meg Oana Rizeával, a kommunikáció szakos egyetemi hallgatóval. Az elején kissé bizonytalan volt. Bevallotta, hogy amikor jelentkezett a programra, szinte semmit sem tudott róla. Az volt az érzése, hogy körülötte mindenki „szent”, miközben ő alig két hete kezdett változtatásokat eszközölni az életében. Vajon sikerül beilleszkednie? Elfogadják? Jól érzi majd magát? Eleget tud-e tenni az elvárásoknak? El tudja végezni sikeresen a rábízott feladatot? Ilyen, és ehhez hasonló kérdésekkel és félelmekkel küzdött a lelkében.

Meghívlak, ismerkedjünk meg Oana Rizeával.

K: Oana, beszélj kérlek gyermekkorod Istentől. Hogyan fogtad fel Őt, és mit jelentett Ő számodra?

V: Adventista hagyományokkal rendelkező családban születtem Teleorman megyében. Istent mindig a békével társítottam, azzal a csenddel, amely minden szombat beköszöntekor a családunkra szállt. A hét-köznapokat úgy különböztettem meg a szombatoktól, hogy szombaton mindig gyülekezetbe mentünk, és testvéremmel Crinával együtt gyakran énekeltünk az istentiszteleten. Isten inkább a szüleim Istene volt. Még túl fiatal voltam ahhoz, hogy megértsem, mit jelent egy személyes Isten jelenléte az életemben, és az idő múlásával Isten valahogy a háttérbe szorult.

K: Hogyan következett be az elszakadás? Mi történt tulajdonképpen?

V: Amikor beiratkoztam a líceumba, belekóstoltam a világi élvezetekbe, mivel szabadnak éreztem magam. Nem találtam helytelennek azt, hogy kimegyek a városba a barátaimmal, hogy elmegyek velük mulatni, hogy megtapasztalom az életvitelüket, mivel mindig is hangoztattam, hogy adventista vagyok és a hétvégeken úgy viselkedtem, mint korábban.

K: Ez a kettős élet hozott-e valamilyen elégtételt számodra? Mit éreztél akkor, amikor olyan dolgokat követtél el, amelyekről tudtad, hogy majd megbánod őket?

V: Az elején lelkiismeret furdalásom volt, különösen péntek este, de lassan megnyugtattam magam és ez az érzés is eltűnt. Megkedveltem a táncot és a dohányzást. Szerettem a közép-pontban lenni... Társadalmi szempontból elégedett voltam, de éreztem, hogy a beteljesülés valódi értelme nem ez.

K: Szeretném, ha szólnál néhány szót arról a pillanatról, amikor megértetted, hogy Isten valami mást tartogat számodra. Mi történt?

V: Isten csodálatos módon lépett közbe az életemben, amikor megismertem azt a különleges személyt, akinek köszönhetően irányt váltottam. Pontosabban, ő járult hozzá ahhoz, hogy újra felfedezem életemben Isten jelenlétét. Ha visszagondolok a történetekre, rádöbbenek, hogy azzal segített a legtöbbet, hogy akkor is kitartott mellettem, amikor a legkevésbé sem érdemeltem meg. Megismerkedésünk pillanatában nagyon zűrzavaros volt az életem. Gyakran kóboroltam a városban barátaimmal, sokat éjszakáztam. Azonban minél szerelmesebb lettem e személybe, annál inkább kezdtem rádöbbenni, hogy egyedül Isten vezette őt az utamba, és hogy ez által is valami mást tartogat számomra. Először nehezen tudtam lemondani megrögzült szokásaimról, de a szeretet és barátom, Ionuț türelme, nagymértékben hozzájárult az életemben végbement változáshoz.

K: Már említettem, hogy a temesvári „Valdens diák” programon találkoztam veled. Hogyan döntötted el, hogy részt veszel ebben a munkában?

V: Bevallom, soha nem jelentkeztem volna, ha nem lett volna Ionuț, aki meghívott és meg

is győzött! Mivel nagyon jól ismer engem, elsődleges érve az volt, hogy ha elfogadom a meghívást, akkor több időt tölthetünk együtt. Igaz, hogy fél szívvel, de elfogadtam. Nagyon féltem. A standon kiállított könyvek közül egyiket sem olvastam el, ennek ellenére sikerült mindent bemutatnom az érdeklődőknek. Különleges, mély tapasztalatokban volt részem. Összeszorult szívvel indultam el, de a boldogság és a beteljesülés érzésével tértem vissza. A program idején elhatároztam, hogy meghozom életem egyik legfontosabb döntését. Eltökéltem, hogy szövetséget kötök Istennel.

K: Mély tapasztalatokról beszéltél. Ossz meg velünk egy olyan pillanatot, amikor láttad Isten különleges közbelépését az emberek életében.

V: Liliana Sucitu testvérnővel együtt szolgáltunk a könyvstandnál, amikor egy adott pillanatban észrevettük, hogy valaki messziről figyel bennünket. Odaléptem hozzá és meghívtam, hogy közelebből is tekintse meg könyveinket és fogadja el az ingyenes orvosi vizsgálatokat. Illedelmesen visszautasított, de elmondta, hogy értékeli a munkánkat. Elmesélt néhány dolgot az életéből és az őt emésztő kérdések hallatán készítményt éreztem, hogy bemutassam neki *A nagy küzdelem* című könyvet. Elfogadta, és az áránál sokkal nagyobb összeget fizetett érte. Nem tartottam meg ekkora többletet, így más könyveket is felajánlottam neki. Ez az ember ateistának vallotta magát, de vajon mi történik majd az életében, ha elolvassa e könyvet?

K: Említetted, hogy a program idején elhatároztad, hogy megkeresztelkedsz. Hogyan vált valóra ez a vágyad?

V: A „Valdens diák” programot követő második szombat a gyülekezetben éppen úrvacsorai istentisztelet volt. Általában a karzaton ülök, és akkor éppen a lelkész jött fel a szent jegyekkel. Amikor mellém ért, feltett egy kérdést, amely végleg megalapozta elhatározásomat: „Te mikor következel?” Az istentisztelet után elbeszélgettem vele és elmondtam, hogy valóban szeretnék megkeresztelkedni. November 23-át választottuk, mivel 24-én van a születésnapom, és azt gondoltam, hogy saját keresztségem lenne a legmegfelelőbb születésnap ajándékomban.

K: Mit jelentett számodra a „Valdens diák”? Részt veszel még ilyen és ehhez hasonló tevékenységekben?

V: Minden bizonnyal. Az az egy hónap, amit ott töltöttem, az első olyan alkalom volt az életemben, amikor közel éreztem magam Istenhez. Az emberek, akikkel találkoztam, a reggeli áhí-

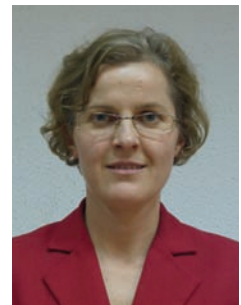

tatok percei, a megosztott tapasztalatok mind arra engedtek következtetni, hogy ez a lehető legjobb nyári program számomra. Sokkal többet kaptam, mint amire számítottam, és nincs elég szavam, hogy kifejezzem Isten iránti hálámat mindezért. Alig várom, hogy ismét jöjjön a nyár. Még nem gondolkodtam rajta, hogy melyik városba megyek, de abban biztos vagyok, hogy részt veszek a programban.

K: Oana, ha egy csoport fiatal előtt állnál és csak 30 másodperced lenne egy fontos üzenet közvítésére, mit mondanál nekik?

V: „Ha egy lépést teszel Isten felé, Ő tízet tesz meg feléd!” Ez a mondat erősített utamon. Ne késlekedjete bocsánatot kérni Tőle. Egyetlen ember sem lehet annyira elesett, hogy Isten ne fogadhatná vissza. Célunk az örök élet. Ezért mondom, hogy semmiféle földi élvezet nem hasonlítható ahhoz, amit Ő kínál fel számunkra itt és majd ott fenn. Remélem, hogy mindannyian megtaláljátok a lelki békét és a beteljesülést!

Már eltelt néhány hónap mióta először találkoztam Oana Rizeával. Elmondhatom, hogy valóban megváltozott az élete! Örömmel és csodálkozva szemléltem, ahogyan a „Valdens diák” missziómunka közepette kialakult egy szép baráti kapcsolat, ami Isten szeretetével egybefonva csodálatosan megváltoztatta egy olyan fiatal lány életét, aki már majdnem megfeledezett Istentől! ■

Laura Vațe, könyv-
evangélista vezető,
Bukarest

A nagy parázna sorsa (I)

Igaz az, hogy a paráznak a papok és a farizeusok előtt mennek be Isten országába (Mt 21:31,45). Azonban, ha a parázna papi tisztséget tölt be és farizeusként viselkedik, semmiképp sem kerül a mennybe. A Jelenések könyve 17. fejezetének bíborba és skarlátba öltözött asszonyáról beszél. A 16. fejezetben bemutatott hét csapás a föld lakóinak, a fenevadnak és Babilonnak az ítéletéről beszél, de nem mutatja be e három csoport ellen felhozott vádpontokat. A 17. fejezet teszi ezt meg, amikor János megtekintheti a „nagy parázna” (1. vers) ítéletét (az ítélet kimondását és a végrehajtást). A tények egyszerűek: létezik egy parázna, akivel a föld minden királya paráználkodott és ezzel annyira elvakította és becsapta a föld lakóit, hogy az emberek az igaz Isten ellen fordultak. Jelen cikkben arra szeretnénk rávilágítani, hogy ki a nagy parázna, mit jelent a paráznaság bora, és mi a parázna ellen hozott ítélet végkimenetele, vagyis ki ennek a drámának az erkölcsi vétke.

A nagy parázna

A Jel 17. fejezetében megjelenő nagy parázna ismertetőjegyei a következők: paráználkodik a föld királyaival (2. vers); egy veres fenevadon ül (3. vers); királyi öltözékben és ékszerekkel díszesleg (4. vers); „Nagy Babilonnak” nevezi magát (5. vers); a szentek véréből részegedett meg (6. vers). A nagy parázna (a) egy olyan politikai-közigazgatási hatalmat képvisel („ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain” – 18. vers), amely a végidőben uralma alá hajtja a föld országait. (b) A paráznaság kifejezés vallási képviseletet is jelent. A görög *porné* (parázna) kifejezést a bibliai prófécia Izrael és Júda (Ez 23:30-31); Tírus, a föníciai város (Ésa 23:16); és az asszír Ninive (Náh 3:4) esetében is használja. Ez a metafora a bálványimádást, az Istentől való eltávolodást (5Móz 31:16; Mik 1:7) jelenti. (c) A parázna olyan politikai-vallási hatalom, amely üldözi a szenteket. Jánost valószínűleg a vallásosság látszata készítette csodálkozásra (Jel 17:6).

Az angyal jelképeket mutat be Jánosnak, melyek magyarázata inkább a fenevadról, mint az

asszonyról szól. Ez arra enged következtetni, hogy az asszony kilétének megértéséhez először azonosítanunk kell a fenevadat. A fenevadat két-féleképpen mutatja be: körülírással és időrendileg. Kinézését tekintve a fenevad „veres” színű, hét feje és tíz szarva van, és a káromlásnak nevével nevezetetik (Jel 17:3). A fenevad, a skarlát, és a káromlás három jelkép, amely olyan birodalmat vagy királyságot jelent (Dán 7:17; Mt 27:28-29), amely Isten Fiának adja ki magát (v.ö. Jn 10:36), és káromolja Isten igaz Fiát (v.ö. Lk 23:39).

*A sötétség hercege
hadat üzen, de Krisztus
így szól gyülekezetéhez:
„Maradjatok mellettem,
Enyém a harc.”*

A fenevad időrendi bemutatása ennél sokkal bonyolultabb. A fenevad három állapotban jelentkezik: volt, nincs és eljövendő (Jel 17:8). A 8. versből nem tűnik ki biztosan, hogy mikor kerül át egyik állapotból a másikba. Ezért az angyal kiegészítő részletekkel is szolgál. A fenevad hét feje hét hegyet vagy hét királyt jelöl (9-10. vers). A látomás pillanatában öt feje már letűnt, a hatodik abban pillanatban létezett, a hetedik pedig még nem érkezett el, de következett megjelenése, ami azonban csak egy kevés ideig tart (10. vers). A következő megfigyelés rendkívül fontos a Jel 17. fejezetének megértése szempontjából. A fenevad létezése megszakítás nélkül való az első fejtől egészen a hetedikig. A 11. versből kitűnik, hogy a fenevad maga egy nyolcadik király, habár nem új, hanem az előző hétből vált ki. Tehát, a hetedik fej/hegy/királyról a nyolcadikra való áttérés különbözik az előző sorrendtől. Mivel a nyolcadik király az előző hét közül vált ki, a hatalom színpadján való megjelenése egy olyan időszakra utal, amikor a hetedik és a nyolcadik fej között egy bizonyos űr tátong, vagyis amikor a fenevad nem létezik.

A hét királyság egymást követő sorrendjét az adventista szakértők is különböző módon értel-

mezik. Egy dologban azonban egyetértenek: ezek a királyságok Isten népének üldözői. A bibliai leírás és a történelem közötti párhuzam összefüggéseit leginkább a következő változat támasztja alá: az első öt, amelyek János idejében már elestek – (1) Egyiptom; (2) Asszíria; (3) Babilónia; (4) Médó-Perzsia; és (5) Görögország. Az akkor uralkodó királyság (6) a Római Birodalom volt. A hetedik fej pedig (7) a középkori pápaság, amely János idejében még nem létezett.

Melyik a nyolcadik? A hét közül melyik emelkedett fel újra? A hetedik és a nyolcadik fej közötti időszak leírását már Jel 13:3,14 verseiben is olvashattuk. A hetedik fej halálos sebet kap, s ez a középkori pápaságot néhány évszázadnyi csendre ítéli. A Jel 13:3 és Jel 17:8 egyaránt beszél a sebzett fej gyógyulásáról, visszatéréséről. Ezért van az, hogy a nyolcadik fej nem új, hanem a hetedik újjáéledése.

A figyelmes olvasó már felismerte, hogy az asszony és a fenevad közötti kapcsolat egy másik dilemmájával állunk szemben. Ha a fenevaden ülő asszony a szenteket üldöző vallási-politikai hatalom és a fenevad ebben az utolsó szakaszban szintén az üldözés erejével uralkodik, akkor ez azt jelenti, hogy egy „önmagát meglovagló” hatalomról van itt szó? Más szóval, az asszony és a fenevad ugyanaz az üldöző hatalom, amely utánozza az idők végén újjáéledő középkori pápaság visszaéléseit? A válasz: nem. Jel 13:11-18 betekintést nyújt ebbe a kérdésbe. Gyógyulása után a tengerből kijövő fenevad már nincs az előtérben. Aki az ő nevében ámulatba ejt, megcsal, üldöz, az a földből feljövő fenevad, az elvilágiasodott protestantizmus jelképe. Tehát, a Jel 17. fejezetének fenevada az utolsó, nyolcadik formájában tulajdonképpen a Jel 13:14-16 versekben bemutatott fenevad képe, amely a földből feljövő fenevad segítségével kel életre, és bizonyos szempontból új, de ugyanakkor régi is, mert a hét közül való. A fenevad hátán ülő asszony a háttérben marad, ő ünnepli a győzelmet, kortyol a szentek véréből. A 13. fejezet fényében, a 17. fejezetben bemutatott asszony tulajdonképpen a tengerből kijövő fenevad, aki kiszolgáltatja magát a földből feljövő fenevadnak.

A paráznság bora

A paráznság bora a szemfényvesztés, az ámitás jelképe. A föld lakói hisznek („ámulnak”)

a hamis egyház és a világi nagyhatalmak közötti kapcsolatban. Ennek eredménye pedig a józan gondolkodás és a jóérzés kiiktatása. S bár mindenki saját felelősséggel bír, az asszonyt tekintjük erkölcsi vétkesnek.

A bűnös kívánság sorsa

Ennek értelmében a vég idején fellendülő hamis egyház uralmának vége onnan érkezik, ahonnan nem is számítunk rá. A fenevad és a föld királyainak keze által következik be, akik korábban segítették azt a hívők üldözésében (Jel 17:16). A fenevad után a föld királyai is bosszút állnak a hűtlen egyházon, mégis egyirányú úton haladnak. Már nem térhetnek vissza Istenhez, csak ellene fordulhatnak. Egyedül ezzel magyarázható a Bárány elleni támadás (Jel 17:14). A 14. vers egyszerűen kijelenti, hogy a Bárány és az Ő népe győzedelmeskedett.

Amennyiben Jel 17:14-ben kutatnánk a győzelem titkát, akkor valószínűleg az „ő vele való” kifejezésben találunk meg. Ez, a Vergiliusz (Kr. e. 70–19) eposzában megjelenő, trójai Éneász felkiáltására emlékeztet: „Enyém a harc”. Egy másik itáliai királlyal azért a fiatal hercegnőért harcoltak egymással, aki a jósök szerint Éneász felesége kellett volna, hogy legyen. S ez keltette fel Turnusz haragját. A Biblia szerint, a menyasszony-egyház Krisztusé. A sötétség hercege hadat üzen, de Krisztus így szól gyülekezetéhez: „Maradjatok mellettem, Enyém a harc.” ■

Laurențiu Moț,
az Adventista Teológiai Intézet újszövetség tanára

Megszületett JÉZUS!

(Máté 1:21, első rész)

Találd meg az oszlopban levő szavak helyét az alattuk levő sorokban, hogy eredményként egy Biblia-verset alkossanak. A színes négyzetek szóközt jelölnek.

É S	J É Z U S N A K	S Z Ü L	N E V E Z D	P E D I G	A N N A K	N E V É T	F I A T

Keressétek meg az alábbi táblázatban Lukács 2:7 versének szavait – És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyezteté őt a jászolba... Színezzétek ki a betűket, majd tanuljátok meg a Biblia-verset.

Alina Chirileanu
a Román Unió
Gyermekosztályának
segédigazgatója.

A	Z	K	R	I	O	A	K	Ó	Ü	E	Ű	Ő
B	N	U	I	C	A	F	X	N	S	G	G	H
U	V	S	Z	Ü	L	É	O	D	L	Y	O	P
M	P	A	T	F	I	S	H	I	K	S	R	M
H	E	L	Y	E	Z	T	E	T	É	Z	D	S
Y	B	J	J	B	T	E	Á	S	É	Ü	Á	A
Ő	T	L	K	U	P	G	I	S	X	L	É	H
T	I	É	S	H	J	O	I	P	Ű	Ö	E	R
H	Í	S	H	K	A	S	F	I	Á	T	R	W
B	E	P	Ó	L	Y	Á	L	Á	K	T	U	Q
A	G	Y	J	Á	S	Z	O	L	B	A	K	N

Újévköszöntő gondolatok

A történelem tengere ezt az évet is már-már elfedte hullámaival, de a völgybe rohanó hegyi patakokhoz hasonlóan még felénk mosolyog egyszer, mielőtt eltűnik az örökkévalóságban. Ez a patak időnként áttetsző ragyogással kísért, máskor háborgó óriásként eredt a nyomunkba, mégis elégtétellel tapasztaltuk, hogy mindig létezik egy biztos és változatlan part, Isten. Hálás szívvel szemlélem azt a számtalan áldást, amelyeknek nem érdemünk miatt, hanem az Ő jósága érdeméért örülhettünk. Közben szemünk már a közeledő új év ismeretlen jövőjét kutatják, ne feledjünk először hálával közeledni az Úrhoz: „Sokat cselekedtél te Uram, Istenem, a te csodáiddal és terveiddel miérettünk. Semmi sem hasonlítható hozzád.” (Zsolt 40:6)

A decemberi hónap az idő múlásának bizonyítéka, mely alkalmat nyújt számunkra, hogy visszatekintve elemezzük hiányosságainkat, lemaradásunkat, gyengeségeinket, az Ő hűségével és jóságával ellentétben. Milyen jó, hogy Ő még ad számunkra esélyt a változtatásra, józan döntések meghozatalára, a tervezésre, hogy minél jobban megvalósíthassuk terveit. Mit tervezünk a menny részéről ajándékba kapott napokkal? Mit ajánl Isten?

Most, amikor világunk a végéhez közeledik, időszerűen hangzik Pál apostol üzenete: „Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel” (2Kor 5:20). Istennel való személyes kapcsolatunk az egyedüli módja annak, hogy Isten munkatársává váljunk az Ő legnagyobb tervében. Isten terve a lélekmentés és ezt lehetetlen megvalósítani Nélküle.

A befejezetlen munka terhe vállunkra nehezedik. Ez egyenként, személyesen minden hívőre, de általánosan, a világra is vonatkozik. „A valódi szentség felébresztése minden szükségletünk közül a legnagyobb és a legsürgősebb.” (E. G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 121. old.) „Elérkezett a teljes reform megvalósításának ideje. Amikor ez bekövetkezik, az imádság lelkülete minden hívőt a birtokába vesz.” (T/VIII., 251. old.) „A reform szokásaink és tetteink elvének megváltoztatását jelenti.” (SSC. 38) „A Krisztus és a felebarátaink iránti szeretet arra készítet,

hogy az elveszettek megkeresésére induljunk. Sokan állnak az Ország határánál az aratásra várva.” (*Az apostolok története*, 105. old.)

A mostani időkben az a feladatunk, hogy figyeljünk a rendelkezésünkre álló kegyelmi időre és állítsuk fel a helyes értékrendet. Az ihletett írás megadja számunkra a helyes szemléletmód példáját: „Függetlenül attól, hogy egy év, öt év vagy tíz év áll még rendelkezésünkre, ma legyünk hűségesek munkánkban. Naponta olyan szorgalommal kell végeznünk feladatainkat, mintha az utolsó napunk lenne ezen a földön.” (*Our high calling*, 220. old.)

Egy keresztyén szerző így ír valós szükségleteinkről: „Az egyház jelenlegi legnagyobb szükséglete nem egy új terv, hanem egy új lelkesedés. Ne éljünk a múltban, hanem ragadjuk meg a jelent és alkossunk helyes képet a jövőről. Ne emberi erőfeszítésekre, hanem mennyei erőre támaszkodjunk. A végidei egyház missziós küldetése nem emberi eszközök és módszerek által, hanem egyedül a Krisztussal való kapcsolat megtartásával fog beteljesedni, Aki megmondta, hogy Nélküle semmit sem cselekedhetünk. (Jn 15:1-5) Tehát amint egy újabb lépést teszünk a jövő felé, ne hagyjuk magunk mögött Istent. Az egyház legjobb napjai még a jövőben várnak ránk.” (*Ministry*, 2011. január) „Amikor gyülekezeteink élő és tevékeny közösségekké válnak, őszinte imádságukra válaszként megkapják a Szentlelket.” (*Timpul și lucrarea* [Idő és szolgálat], 28. old.)

Az én jókívánságom az előttünk álló évre a következő: „Segítsen Isten, hogy maradjunk a világszág útján, hogy tekintetünket Jézusra, a mi Vezérünkre szegezve dolgozzunk, hogy türelemmel és kitartással haladjunk előre a győzelem eléréséig.” (*Bizonyságtételek*, IX. köt., 29. old.) ■

Szász Ernő a Dél-Erdélyi Egyházterület elnöke.

Adventszemle

Folyóirat

Honlap

Facebook

Iratkozz fel tájékoztató hírlevélért a www.curieruladventist.ro honlapon!